

RUBÍNEK

BRNO 22.10.2014

IVA ADAMCOVÁ

Iva Adamcová – Brno 22. 10. 2014, 1. část

Vítám vás. Bylo to nečekané, protože Anička říkala, že jste psali, že si chcete popovídat po představení. S Máriem je to jiné, tam je to před představením, tam přece jen trošku povídám 3 hodiny. Teď to bude po hodině a půl, to je pro mě jako když plivne, ale aspoň ty dvě hodiny jsou příjemné, protože by bylo fajn, kdybyste se ptali. Lidi teď mají obrovské množství otázek a pozor – ono se všechno tak vyvíjí, že se skutečně všechno krok za krokem mění. A tak já se teď budu věnovat těmto změnám, kterým byste případně nerozuměli, pak byste se ještě ptali, co byste chtěli doladit.

Vy už dneska víte, že Bůh je o vývoji. Je to neustálá změna, která provází ten vývoj napřed v nevědomosti, hluboké nevědomosti hmoty a potom já pokračuji od páté dimenze výš, ve vědomosti hmoty. To znamená, že napřed první tři dimenze jsou o tom, že existuje pocitově vědomí tak nízké úrovně, že se vyvíjí a myslí si o sobě, že je hmota. To znamená, že když budeme považovat náš stav člověka za tu hmotu, což my jsme hmota, tak člověk hmotný neboli 3D si bude připadat jako to tělo se jménem a toto vědomí si připadá jako tělo se jménem jedině tehdy, kdy používá jako nástroj negativní emoce.

Vy už znáte rozsah těch emocí, protože už jsem směla ty informace před třemi roky říct veřejně. Samozřejmě ta doba se připravovala, ale věřte mi, že i já jsem se krok za krokem, a hlavně v těch posledních dvou minulých letech 2012 a 2013 při přednáškách taky dozvídala vždycky uprostřed týdne po nocích, když do mne natékalo božství, abyste se dozvěděli stavy širší a detaily, neboť dřív to nebylo možné.

Tvoříme planetu. Jsme jako lidé oživlá planeta, protože ta hmota je stejná hmota jako prvky planetární. Teď jsem tady o tom mluvila s Liborem, už i kvantová fyzika potvrzuje co jsem říkala na všech úrovních, že vlastně nemáme téměř žádnou svoji vůli, neboť si vybíráme jako božství, než se potopíme do vlastní hmoty přes matku, která porodí při splnutí s prachem a s částí DNA otce se vytváří nové tělo. A vytváří se podle toho, co si to božství vybere, kde v minulosti musí zmírnit minulé odpory, které jste v minulých životech měli. Takže vidíte, že nic neovlivníte svou vůlí, vy si tady musíte odkroutit veliké množství životů, vy pořád zmírňujete a zmírňujete stav pocitu hmoty.

A teď pozor – je vás velmi mnoho, kteří jste připraveni, protože na té planetě, která je vyvíjená po dobu, co letěla vesmírem a než se dostala do tohoto stavu, kdy jsme proletěli automaticky do pásu 5D. Napřed nás tady bylo velmi málo. Nejenom počtem obyvatel na planetě, ale v procentuální míře i těch, kteří byli schopni. Čas od času se nějaký ten osvícenec objevil. On toho Boha zažíval. Zažíval ho, neboť ta inkarnace byla i přemísťovaná z jiných planet. To později pochopíte, až vám to Otec sám ukáže, až pochopíte stavy vědomí, až na to budete koukat skutečně pouze z 5D vědomí Boha.

Ale tyto informace jsou přenosné na další lidi jenom v jediném momentě, kdy to ta planeta dovolí, kdy se dostaneme do pásu, kdy jste tzv. uvolnění. A v této době bylo zřejmé, kdy z tohoto pásu 3D vyplujeme s planetou do stavu 5D, do vibrací 5D a jestliže jsme prošli přes ten pás, těsně před tím byly nastaveny informace, které část lidstva osvobodí. A to je informace o tom, že se dostanete pouze do nitra 5D ve hmotě 5D tím,

že zastavíte negativní emoce. Těch lidí je docela velké množství. Když se na to budeme dívat jako na školu, tak je to takové zavádějící. Musíte si prožít poslední dva stavy těsně před opuštěním stavu 3D.

A teď si zkuste představit: hmota člověka má kolem sebe obal, kterému se říká hladina siddhis, což bylo takové tajuplné, když se o tom mluvilo v těch dřívějších tzv. ezoterických knihách, které taky patří ještě ke 3D. Ezoterika byla taková tajemná, ona si schraňovala své poznatky, aby někdo z nich byl lepší, výraznější, moudřejší než druzí. Ta hladina siddhis když přišla, tak to ego, ten zákon hmoty neboli pocit vašeho těla vám nabídl nějakou dovednost. Třeba jste slyšeli, víc cítili, viděli, najednou jste věděli, co si druhý člověk myslí. Když si to přijmete za své, tak jste v prdeli. Těch životů, kdy to přijmete a jste v prdeli, je hodně. A teď přišla doba, kdy vás na to musím upozornit, protože uvědomte si, jestliže já mám nějaký dar a mám ho větší a výraznější a chci být slavná nebo na tom chci vydělat, já se chci lišit. Ale je to tak – vidíte to, tam to je v tom slově – jednota je jenom jedna. To je jeden organismus, který spolupracuje. A že ten dar, který má tento člověk, je ojedinelý, tento člověk taky a oni mají sem přidávat to, co jako normální obyčejní lidé mohou pro tu společnost dostat. Třeba jen proto, že určitou dobu jenom vychováváme děti, my se musíme věnovat jako matka dítěti. Pak se najednou všechno automaticky změní. Jdu do práce, dostanu tu možnost. Anebo mě vyhodí, co by 3D člověk jako zoufal. Ne. Tady už se počítá s tím, že vaše cesta má být někam jinam, protože zkušenostní věci jsou jiné a budete je vždycky v budoucnosti potřebovat. A nejjednodušší cesta je vždycky v tom, když to přijmete takové, jaké to je. A jste spokojení v tom stavu, v jakém jste, neboť vy neprojevíte odpor nitra. Někdy je to velmi těžké a budete velmi zkoušeni, přece jenom někdy je to obtížné. Ale stojí za to to vydržet. Protože si vyzkoušíte, byť třeba ve veliké nouzi, jaké zázraky se vám mohou dít. Že můžete přežít třeba s minimem peněz, aniž byste to předpokládali. Protože ten svět se o vás stará. Když jste pokorní.

Takže ten zákon hmoty si s vámi bude mnoho životů pohrávat, načež přijde doba, kdy přijde někdo, kdo vám nechá nahlédnout do tajů skutečné jednoty, abyste pochopili, že to, co vám ten zákon hmoty nabízí jako obrovský dar, tak to je být obyčejným člověkem. Já jsem dostala mnoho darů, které jsem odmítla. Bylo to vždycky šokující, udivující. Vzpomeňte si vždycky na Mílu Tomášovou, která říkala vždycky: „Pane Bože, seber mi to, já se znám...“ Ano, tady už je taková obava, ale věřte mi, pokud v DNA máte, že to ještě selže, tak se to stane. Zablokovali byste se ještě víc tím, kdybyste si to potom vyčítali nebo kdyby vám to bylo líto, že jste to udělali. Tak jo, ještě jsem si nabral nějakou další zkušenost a teď už mám jistotu, že já už to nikdy, skutečně nikdy neudělám.

Jedině obyčejný člověk, který ví, jak se postupuje krok za krokem bez bloků vůči ostatním lidem a odsudkům co oni dělají nebo nedělají, se dostane do stavu kdy... Vy totiž nemůžete posoudit v různých situacích proč to je. To je právě ta dokonalost. Vzpomeňte si na majoránku.

Dneska Majka tady byla dopoledne chvilku a vyprávěla, že zažila to samé, co já jsem měla s tou majoránkou, s droždím. Říkala, že taky šli nakoupit do nějakého obchodního centra, chtěli koupit droždí. Řekla: „Holky, musíte mi připomenout, že máme koupit

droždí.“ Ale teď se dostali už do fronty a droždí bylo přes celou tu velikánskou prodejnu, tak říkala: „Víte co, holky, kašlu na to. Já když tak pošlu tátu, aby něco koupil.“

Načež u té kasy, jak jsou ty žvýkačky a bonbony, tak tam sahala pro nějakou takovou věc a najednou vyndala droždí. Někdo ho tam odložil. A to je jedno, co se mohlo stát. Buď někomu upadlo, někdo to tam položil nebo to někdo vrátil, protože zjistil, že má málo peněz... A teď si představte, že byste viděli někoho, kdo tohle udělá a vy byste ho zkritizovali: Podívej, ten blbec, proč tam vrací to droždí, vždyť si ho neměl brát. Všechno se děje správně.

Já jsem jí do toho přihodila taky takovou pravdivou historku, kterou jsem zažila podobnou, a to bylo ještě velmi zvláštní, že já jsem to zase zažila ve Sparu. Já jsem zažila věc, která nebyla pro nás, byli jsme tam tři u toho, ale byla pro mého muže v Americe. Jednou jsem byla ve Sparu a přede mnou byla velmi nervózní paní. Měla obrovské dvě krabice, nevím, co v nich bylo a byla protivná, bylo vidět, jak je vzteklá, nervózní a házela na všechny ošklivé pohledy, s někým se tam pohádala, s člověkem, který před ní nakupoval. Načež – tam se dávají takové ty přepážky, kdy se zastaví ten pás – a teď ta paní před ní zaplatila, ta paní, co prodávala u kasy zvedla tu přepážku, já jsem si dala svoji přepážku a položila jsem si tam věci. Ale jak ona zvedla tu přepážku, tak ten její prostor se zužoval. Ten pás jel a ona tam stála s tou bednou, tak já v dobrém úmyslu jsem vzala jednu tu moji přepážku a takhle jsem ji tam hodila, aby se jí to zastavilo. A ta paní vůbec nepochopila (jak byla negativní, to ego odmítne všechno), že jí chci pomoci. Ona tu přepážku vzala a hodila mi ji zpátky. Načež najednou začala zmatkovat, protože nevěděla, kam s tou krabicí. Tak to postavila na takové to plexisklo, co je za pokladnou a s tou paní na sebe koukaly. Pak jí to asi zřejmě došlo. Ale já nic, mně to nevadilo, paní u přepážky taky ne, tak jsem o tom přemýšlela, že tady ještě někdo chybí, kdo to má vidět.

Druhý den volal můj muž. To už je hodně let zpátky. Já jsem o tom vyprávěla se smíchem a on mi říká: „Kdybych já tam byl, tak bych jí něco řekl, tak bych si dloubnul.“

Říkám: „Bingo, to bylo pro tebe.“

Jsou věci, které potřebuje slyšet někdo další. Tady nehraje roli to, že jste v jednom místě. Ne, ty informace a zkušenosti se jakoby rozšiřují vlastně po celém světě, aniž byste si toho byli vědomi.

Já jsem teď po těch Otrokovících dostala velice zajímavý dopis od jedné mladé ženy, která v těch Otrokovících byla. Byl takový jako trošku roztřesený a zděšený, dá se říct, protože tato žena mi napsala, že se dostala do skupiny lidí, kteří opravují lidská těla kvantovou fyzikou. Dělalí docela velké zázraky, mají úspěchy. Říkala: „Já jsem vás asi pochopila, ale jak to, že tedy máme úspěchy? Jak to, že to funguje a lidé taky byli spokojení... Já teď nevím, jestli to mám studovat dál.“

Takže teď pozorně a dobře poslouchajte. Ono je to teď pro mnoho lidí velmi nepřehledné. Kdyby to bylo přehledné a každý tomu rozuměl, tak by nebylo vůbec obtížné se tam dostat. A toto vědomí, které je chaotické a rozdělené do jednotlivých komůrek, kterým mi říkáme lidská těla, s tím počítá. Vývoj je nepřehledný jenom tehdy,

když jste na něco zaměřeni, takže jste ponořeni do té jednotlivé komůrky. Ale jakmile jste nestrání a vyjdete, vidíte že to je dobré. Pak to uvidíte úplně lehce a hladce, neboť vám pomůže optimismus.

Ta žena měla velice dobrou otázku, která je pro vás také důležitá, abych ji přednesla.

„Když to budeme dělat tak jak vy říkáte, tak kdo tady hergot bude pomáhat?“

Je to to samé jako kdybyste si mysleli, že se dá naučit učení z deváté třídy v osmé, sedmé třídě. Tak to není. Každá fáze každé třídy si odehraje a naučí se ve své úrovni to, co potřebuje a víc se naučit nemůže. Já jsem skutečně přišla pouze pro ty, kteří jsou schopní po minulých zkušenostech toto pochopit. A zase každý v procentuální míře, která je přípustná pro další vývoj hmoty, kterou budete znázorňovat v dalším pokračování. Toto si musíte uvědomit. Stav 3D je, že chceme něco jinak než je, a nemoc je dobrá. Vše je skutečně dobré. Neboť vy už dneska víte, že nemoc se objeví v místě, kde to vaše božství není, to znamená, že jméno hmoty, kterou představujete, nedovolí pomocí zbraně, která se nazývá negativní emoce neboli odpor. Já jsem přišla vysvětlit Krista. Zamezí přístupu vás jako Boha do hmoty, to znamená že tam potom nastává problém. Ta hmota se ale produhovňuje velice pomalým způsobem. Kdybyste dostali silnější náraz vašeho božství do těla dřív, než jste schopni ty čakry sami otevřít (to je nabraný ten vývoj v tom osudu), tak by vás to zabilo. Já vám pak přečtu dopis, který jsem vám přinesla, abyste viděli, co to udělá s člověkem, který není připravený na Boha. Ale k tomu se dostaneme až ve druhé polovině. Teda hlídej to, nebo budu kecat a už se nezastavím.

Takže já se vrátím k odpovědi pro tu ženu, která mi psala z Otrokovic. Pamatujte si, tady je teď veliké množství lidí, kteří už vědí, že se do 5D dostanou jedině stavem, kdy vidí, že je vše dobré. To znamená soustředí se na základní skutečnou bytost, která se ponořila do stavu hmoty. Vybral jsem si osud, je můj. Všechno tam je mé – i lidé, i situace – a já ho respektuji a přijímám ho. Nebráním se mu jakýmkoliv způsobem. Jakmile člověk vidí, že je něco špatné a prožije to nitrem, je zle. Jestliže použijete jenom tělo na opravu toho, co se děje, tak používáte nástroj, ve kterém žijete. To je stav vědomého božství v 5D. To znamená, že každý ve vývoji má napsáno v DNA, aby nikdo nemohl vlastní vůlí člověka se vymanit, co v tomto životě dokáže a jestli se udrží v 5D nebo ve 3D.

Takže jestliže každý sám přišel za sebe toto vědomí do sebe nalít, musí každý sám za sebe se prolnout anebo neprolnout. Vy se totiž musíte naučit nedělat bloky, abyste byli zdraví. Jestliže to ten člověk neumí, a vy jako bílý mág zasahujete jakýmkoliv způsobem, aniž by to ten člověk uměl, on pak pokračuje ve svých blocích a je to zbytečné. A teď velice mnoho bílých mágů, asi 80 % bílých mágů, je dnes velmi nemocných. Většinou nechodí, mají to na jedničce a na dvojce.

Já jsem se teď nedávno setkala s jedním bílým mágem, který je úplně odkázaný na vozík. Pomohl za své éry velmi mnoho lidem, ale už před čtyřmi lety přišla do jeho osudu žena, kterou léčil a ta žena ho začala obrovsky obviňovat, že ji poškodil a dělala mu výstupy před lidmi. Tam je krámk, tam se chodí i nakupovat, takže ona mu dělala výstupy před lidmi, kteří byli vyděšení z toho, co se tam děje. Ta žena byla pro toho

člověka upozorněním, že něco není v pořádku, že tudy cesta nevede. Takže většina bílých mágů se odsune teď, sami budou odžívat své pocity, že jsou lepší, že umí víc než ti druzí. Vy moc dobře víte, že já nejsem nepřitelem jednoho jediného člověka na planetě. Vy víte, že já vím, že všichni lidé dělají dobře to, co dělají, to navazuje na program vývoje ve hmotě. Toto je velice důležité vědět. Protože černí mágové, když mě budou poslouchat, tak bude odporovat jejich ego, samozřejmě, tam bude něco vrčet ještě.

Jeden černý mág o mně prohlásil: „Takové ego jsem neviděl, to je ego jak prase.“ Ano, dělá to dobře. On mi nemůže rozumět. Tam by se něco urychlilo, co není možné překlenout. Když to ego to odmítne, ten člověk se zase uzavře do zákona hmoty. A čeká na další zkoušky. Pokud bílí mágové toto pochopí, přestanou to dělat, mají to v DNA, protože jako člověk si nemohou vybrat rozhodnutí, to rozhodnutí je dávno nastavené.

Zbytek bílých mágů proto musí zůstat ve hladině bílé magie, aby vzápětí se narodili na planetárním systému, který patří pod 3D. Oni se tam musí vrátit, oni budou pokračovat. To jsou ti super bílí mágové, kteří tvoří skutečně velké zázraky. Těm patří ta opravná fáze v kvantové fyzice. Protože oni musí zachovat třídu, která bude pokračovat ve 3D planetě. Těm to ještě funguje, ale načítá se jim karma odmrštění z planety neboli se jim blíží bod B. To se stane jakýmkoliv způsobem.

Bylo také řečeno, že mi spousta lidí nebude věřit a až po čase (to teď proběhne a už se to začíná objevovat, že skutečně informace, které jsem přinesla, tak se začínají dít). Oni ti lidé – a je to zase správné, i čas je nastavený – oni by to udělali dřív to pochopení, než by to bylo možné. Takže je nastavené i vaše rozhodnutí. Tak jako bylo nastavené rozhodnutí, že někdo tam nechal to droždí a ta Majka si tam sáhla, tak je nastavené i to rozhodnutí, zda se rozhodnete ano či ne.

Je zbytečné se pak blokovat výčitkami: udělal jsem to, neudělal jsem to. Ne, vy máte žít. Máte být spokojení s tím, co je. Je jedno, jestli jste nějakým jakoby pro lidi důležitým bodem, v nějakém výzkumu nebo někde jen obyčejně prodáváte u pultu. Všichni lidé jsou potřební na místě, kde jsou. Nikdo není lepší a nikdo není horší. To je zapotřebí si uvědomit. Vaší nejdůležitější rolí je role člověka. Byť byste jenom prodávali, a byli spokojení, tak jste na tom správním místě.

Já vám přečtu dopis, abyste věděli, co se může dít, když se planeta dostane do 5D vibrací a jak reaguje potom božství a tělo člověka, který není připravený. Napsaly mi během dvou dnů dvě ženy. Obě měly stejné zkušenosti, u jedné to trvá dva měsíce, u druhé dva roky. A bylo to proto, že si měly osahat tyto věci. Dá se z toho vymanit, ale chce to čas.

Vy dobře víte, že reiki je záležitost, která je mezi černou a bílou magií. Pamatujte si, hladina siddhis, když jí bytost prochází, dostává dary shůry, které dřív byly oslňující ve 3D planetě. Byly oslňující proto, abyste viděli, že existuje něco, co lidský rozum nemůže pochopit a že to božství nějaké existuje. Protože bez toho přetažení – to je jako když natáhnete prak. Ten Bůh musel být trošičku jakoby dokazatelný, ale jen tak pocitově. To obyčejné vědomí člověka, který si říká: Pane bože, fakt asi něco musí existovat. Oni umí i černí mágové obrovské věci. Oni slyší, vidí do různých hladin, což je pro ty

obyčejné lidi udivující. Ale věřte mi, ti obyčejní lidé jsou mnohem dál, mají vyšší vibraci než černý mág. Já sama jsem zažila během svého života pár černých mágů, kteří kroutili nade mnou hlavou, protože se chtěli asi do mě strefovat. Nešlo jim do hlavy, že to nejde, takže sami přišli a ptali se tak nenápadně jak je to možné. Já jsem nedělala vůbec nic. Já jsem je jenom měla ráda, respektovala jsem to, co dělali a snažila jsem se jim poradit, aby to nedělali, ale neodsuzovala jsem je za to. Já jsem věděla, že to je jejich zkušenost a jejich život a že ho potřebují prožít a tečka. Já jsem neměla vůči nim odpor, takže jsem byla nedostřelitelná.

Reiki je vlastně záležitost, kdy se odehrává černá i bílá magie. Černá magie je to pro ty, kteří svojí mocí ovlivní čakry druhého člověka, aby se otevřely. Ale pozor. Už jsem se o tom dneska zmínila, protože jestliže my tady v osudech máme nastavený celý osud proto, abychom zmírňovali a naučili jsme se chování na každé čakře – a každý z vás neumí něco jiného.

Začíná to na jedničce, že se vám něco nelíbí a pak si to podle toho, co jste si nastavili a samozřejmě musí to rezonovat i s tím, co jste za zrození. Kdo je Blíženec, ten si potřebuje prožít všechno, někdo je Vodnář, to už je jedno, někdo je Váha a neumí se rozhodnout a teď to vaše fňukání, které začíná na první čakře, se roznese podle toho, co umíte. Někomu to vadí, to znamená neumí odpouštět, někdo začne brečet, někdo začne kritizovat, jsou různé fáze. Takže když budete stát ve velkém množství před jednou situací a před činem nějakého člověka a bude vás víc, každý to prožije někde jinde a tu čakru zrovna neumí. Takže tam se posléze něco objeví, aby ten důkaz pro toho člověka byl. Ale hlavně ta nemoc je úžasná proto, že vás zastaví od těch blbostí. Když já budu neustále něco kritizovat, tak pak třeba přijdu o hlasivky, minimálně že jo. Tak já při té nemoci třeba půl roku si budu léčit hlasivky a mě to chrání od toho, abych furt tou hubou nemlela proti někomu. A to je na každé čakře a při každé nemoci, to vás skutečně zabrzdí na to, abyste si uvědomili, že tohle je zbytečné. Ale hlavně tady jde o to, když někdo ty čakry uměle otevře, tak do toho těla projde obrovské množství energie, které vás dokáže i zabít.

„Dobrý den. Obracím se na vás s prosbou o radu či pomoc. Podle zaměření vašich stránek myslím, že mi porozumíte. Nechala jsem se před dvěma měsíci zasvětit z naivity do reiki. Od toho okamžiku mám nevýslovné potíže, které se neshodují s těmi běžnými a jsem už obrovsky vyčerpaná. Také zasvěcení neproběhlo tradičně. Měla jsem vystoupit nad tělo nad zemi a pak se setkat se zemřelými příbuznými. Nevím, zda zasvěcení proběhlo, jak má, jestli jsem jen špatně uzemněná, mám narušenou auru nebo mám připojenou cizí duši či něco jiného a horšího. Mám tlak v očích, nevnímám svět okolo, neuvědomuji si, k čemu věci slouží, nemohu myslet, soustředit se. V zrcadle se jakoby nevidím, nevnímám chvílemi souvislosti a neovládám to. Pálí mě šíleně uvnitř celé tělo, čakry a dlaně a s přílivem tepla přichází obrovské úzkosti. Proud energie, která pálí, nejde regulovat a ani zastavit. V noci téměř nespím, motá se mi hlava a je mi na zvracení, jsem jako po antidepresivech či drogách. Vystouplé oči, jiný pohled, necítím radost jako dřív. Vytrácí se citlivost, přichází strach, pasivita. Nemohu plakat ani se smát. Nejsem odpočatá, nevím, že mám hlad a na hlavě cítím energii a z ní se mi zvedají vlasy. Jsem otupená. Na reiki 1 se mi prý otevřely všechny čakry, a tak

nevím, zda jsem chráněna proti cizím nežádoucím energiím či duším. Nevíte, proč to tak je? Co se v mém těle děje? A jak to spravit? Mistr reiki si neví rady. Prý se s tím ještě nesetkal a já už jsem vyčerpaná. Připadám si jak slabá žárovka, do které jde velice silný proud. (To je dobré přirovnání.) Už měsíc nespím, nemohu dýchat, tmí se mi před očima. Ztrácím se, modlím se. Zkoušela jsem i faráře exorcistu, ale nepomohlo to. Prosím vás, poradte mi. Budu vděčná za jakoukoliv podporu. Napište mi prosím též částku a způsob, jak mohu vaši pomoc zaplatit. Děkuji za odpověď...”

Té paní jsem napsala, že si nikdy nic neberu, odkázala jsem ji na stránky, ať si určitě poslechne základní přednášky a potom postupně přidává. Pamatujete si, jak jsem vyprávěla o tom chlapci z Ústí, který si uměle vyhnal hadí sílu? To je podobný případ, akorát tohle se týká záležitosti odporu v čakerním systému.

Tělo této ženy díky tomu, že si nenabralo zkušenosti tak jak mělo postupně a chtělo pomáhat. Ale bylo v osudu nastaveno (všechno je nastavené, všechno je připravené, i tato zkušenost). Tento človíček si chtěl velice rychle zkrátit cestu, což je obrovsky drsné a už v osudu to bylo nastavené, že míra náročnosti a utrpení vám otevře míru pochopení. Ta žena už to nikdy neudělá.

A teď se z toho vymaní jedině tak, že dožene ty umy na každé čakře. Jiná cesta nevede. Takže teď paní poslouchá. Ona mi pak napsala ještě několikrát, říkala, že se jí ulevuje jakoby cítí, jak se opravuje. Jenže bude to ještě dlouho trvat. Já jsem jí řekla, ať mě osloví nejdřív začátkem prosince a že se pokusíme sejít se na skype a já se podívám, co opravila a co mi bude odevzdáno jejím vlastním božstvím. A pak bude znova pokračovat, protože to nebude ještě zastavené. To bude trvat možná i několik let, než se úplně zbaví problémů.

Za dva dni po tomto dopisu přišla paní, která napsala velice krátký úryvek. Já jsem jí řekla, že má stejné problémy. Ta to má tedy dva roky. Ta první to měla dva měsíce. Já jsem jí to přeposlala a ona říkala: Přesně tak to probíhalo, jen s tím rozdílem, že já za další měsíc jsem se dostala do psychiatrické léčebny. Mám dvě malé děti, jsem na antidepresivech, mám neuvěřitelné stavy. Jsem tak vyčerpaná, ještě že mám muže.

A my jsme potom byly s oběma ženami na telefonu. Já jsem jim potřebovala ještě dovysvětlit. Já toho moc nenapíšu, já to radši namluvím, znáte mě. Tak jsem jim to vysvětlila a obě pracují na sobě, má to samozřejmě ještě nějaké dopady, chvilku je úleva, pak se zase rozjedou nějaké jiné věci v tom těle. Ta hmota je velice těžko opravitelná v této fázi, protože se musí ty reakce zkoordinovat s tím životem a ten život mají nastavený.

Tuto zkušenost si ale zvolily samy. Takže vidíte, že všechno je skutečně správně. Tam zřejmě byla snaha toho božství udělat veliký kus práce a ten člověk by tak nezpracoval, když by se nestala taková dramatická věc. Jiná cesta totiž neexistuje. Takže vidíte, že vás to tlačí přesně do té škvíry, kde vy projdete. Toto je strašně důležité vědět. Pak se musíte držet věcí, že vše je dobré. Tady se odehrává spousta věcí, které možná ještě i dnes budete vidět jako špatné a chci vás upozornit, že vždycky se vám ten pohled otevře jedině tehdy, když se zeptáte opravdu co je na tom dobré. Nenechte se nikdy strhnout.

Nedávno – a bylo to myslím někde i na FB. Já jsem tam jak cizinec, nevím, kde jsem, nevím, na co mám kliknout, jak jsem se tam dostala, jsem úplně blbá. Ano, je nás víc, to mi dělá dobře. Mě tam přihlásila Lucinka a já se tam objevím jednou za čas, ale už se stydím, protože třeba jsem po půl roce objevila, že mi někdo přál k narozeninám. Tak po půl roce mu píšu, že děkuju, tak se docela nasměju. Ale zase na to nemám čas, to nejde. Objevím se tam vždycky, když tam někdo pošle dotaz a přijde mi to e-mail a když vidím, že je to důležité, tak odepíšu.

A tam někdo uveřejnil, možná že o tom budete vědět, takovou informaci, že tady byl vytvořený nějaký zákon, který potlačuje lékaře nebo terapeuty, kteří byli vyškolení v alternativních směrech medicíny a teď kritika, že jo. Jak je to možné a teď jsme první, jediní v Unii, kteří to mají. Bacha, bacha na to. Pamatujte si: všechno je past zákona hmoty. V první řadě se máme zeptat, co je na tom dobrého. Už vám odpadne kritika. Minimálně vás to zastaví.

Tak za prvé: Ono to dožene i ty, kteří ten zákon vytvořili. Ale nemáte jistotu, že je vytvořený. To mohl tam někdo takhle šoupnout a říct, že to vytvořené bylo. Takže první předpoklad je, jestli to vůbec existuje.

Za druhé: Když by to už existovalo, tak to dožene každého z nás, protože zatím ti lidi opravdu jsou věčně nemocní a něco mají. Vzpomeňte si na totalitu. I v totalitě bylo spoustu věcí zakázaných a kdo chtěl, tak si to našel. Je to pravda? A třeba zrovna to budou hledat ti, kteří ten zákon vytvořili, když teda byl vytvořen. To je za další. To znamená, že tu taky není cesta. Zkuste si říct: My jsme vlastně první v Evropě konečně udělali něco pro to, abychom se naučili být zdraví a nepotřebovali jsme ani nemoci ani alternativu. Ale hlavně – pamatujte si – ten vývoj se pořád řítí dál. Ono v tom chaosu to není viditelné, ale teď medicína obrovsky pokročila, protože ona se spojila s vědou.

A teď se vrátím k té paní, jak jsem jí vysvětlovala stavy těch černých a bílých mágů. Jestliže já se naučím už nedělat žádné bloky, tak ještě musím splatit bloky poslední. Ano, já si něco prožiju, klidně půjdu i k lékaři, protože lékaři nesahají do karmy, opravují váš domeček a nebojte se toho. To je fanatismus, odmítat něco, když se vám to hrne do života. Zkuste si představit, že když v tom domě bydlím, budu mít někde nějakou rozvodnou skříňku a bude mi tam něco jiskřit. Já musím napřed zjistit, jestli se tam děje něco dobrého nebo špatného. Takže půjdu ke komu? Kdo mi prozkoumá domeček, že jo. Už na to taky existují přístroje. Abych mohla něco opravit, musím zjistit, co tam jiskří. Jestli je tam blbý kontakt nebo jestli je to úplně na vyhození a pak se můžu rozhodnout, jestli si na tu opravu někoho pozvu, ať třeba mechanickou – buď i operace, když už se to nedá opravit anebo se to opravit nějakým způsobem dá. Pokud všechny platby zaplatíte a nebudete dělat odpory, už se nikdy k ničemu dalšímu nedostanete.

V budoucnosti ti lidé, co zůstanou v 5D, už budou velmi zdraví. Spoustu bakterií a virů, které tu jsou a které jsou teď brané jako za závadné jsou tu proto, aby pomáhaly změnit mutaci, která pomáhá ke změně vašeho DNA. Člověk by to viděl jako špatné, ale špatné to není. Už jsou na to i vědecké poznatky, které to dokazují, ale většina lidstva se to samozřejmě nedoví, protože mají takové problémy egoismů, tam jsou obrovské odpory.

Jak bude čas pokračovat, lidé budou odcházet podle svých bodů B, jak je mají nastavené v časovém období a pomalu se budeme dostávat do stavu, kdy planeta bude čistější a čistější. Sami víte, jak problematické je to dneska, a ještě to dramatičtější bude. A vy víte, že je to nastavené. Nikdo z vás vůlí člověka nic neudělá – a věřte mi, vy byste to jenom komplikovali, kdybyste měli tu moc říct: tak a teď dost – to se zkrátka stane a stane se to samo. To neznamená, že já říkám: Hurá! To není bezcitnost. Vy nejste ti, kteří by o tom rozhodovali. Vy jste o tom rozhodovali ještě, než jste se dostali do hmoty. Potřebovali jste si přesně prožít náběry vlastních zkušeností v míře, které jste prožili. Je jedno, jak ten člověk dlouho žije a co prožije. Přesně to je výběr původního božství, které si přišlo zmírnit odpor.

Dále potom budete nemocni jenom tehdy, kdy vaše hmota bude stárnout. Tak jako máme dům a někde praská omítka, protože každá hmota má svou životnost. Takže miminko, které se narodí dneska taky začne stárnout, aby se den po dni dopracovalo k důchodovému věku, který se bude mimochodem pořád zvyšovat. To je krásná zpráva, co? Představte si, že půjdete do důchodu jednou v 256.

Ale teď se bude vědět co dělá tělo, jaká je mechanika, protože ta věda opravdu obrovsky sílí. My jsme dostali do Centra neuvěřitelný dar od jednoho pána, který byl úžasný, já jsem mu včera děkovala. Včera se montovalo nanotechnické zařízení, které jsme dostali darem. On si ho montoval do své fabriky, on se věnuje zemědělství a vodě a letos v únoru tu firmu prodal. Je to čistička vody, je to založeno na nanotechnologiích. Tam neprojde vůbec nic. I kdybyste měli radioaktivní vodu, jakékoliv bakterie, tam se dá vyčistit s prominutím i prasečí sračka do čisté pitné vody voňavé.

Já říkám: „Paolo, dáš si štamprle?“

On: „Nééé.“

Fakt je to dezinfikované ozónem, tam je to dokonalé, je to nádherný koloběh, k tomu bude patřit i nádrž, kde budou ryby. Bakterie, které to čistí si automaticky pomůžou a firma, která to dělá, to je výzkumný ústav někde z Prahy. Já tomu moc nerozumím, ale tam jsou obrovské možnosti, neuvěřitelné. Voda, která přichází z vodovodního řádu je vlastně doplňovaná chlórem a kyselinou sírovou. Tam jsou takové látky, které dostáváme do těla. Už i jenom tohle bude pomáhat lidem, aby si zlepšili zdraví a zvedli věk, protože to tělo absorbuje všechny chemie, které tady jsou. A tyto nanotechnologie teď budou všude. Oni kdysi dávno – my jsme na ně koukali jak blázni – říkali: Jednou budete mít takové zařízení, že tam strčíte rozbitou věc a vyndáte ji novou. Přestanou být skládky.

Mně teď nedávno napsala paní: „Ivanko, vy jste asi měla pravdu. Ono se fakt začíná dít všechno, co jste řekla, že bude, protože přišel odkaz na tyto nanotechnologie.“ Planeta opravdu dostane šanci se dostat ze všech znečištění, které teď jsou jakoby katastrofální. Takže ono to jenom proběhne.

A já bych teď chtěla, abyste se konečně ptali. Určitě máte spoustu otázek, když tu nejsem s vámi.

„Paní učitelko, já jsem se chtěl zeptat: Člověk má daný bod B a když já budu jako opravovat, tak si ten život prodloužím?“

Vy myslíte v 5D stavu? Tady je důležité, kdy je to ve 3D a kdy v 3D. Tam už jsou jiné stavy. Tady jde o to, aby ta hmota se zduchovněla do té míry, abyste se bez toho egoismu dostal do 3D. To je základ. Všechny nemoci způsobené blokem způsobuje ve 3D. Ale to je egoismus, odpor. To je to, o čem mluvil Ježíš. To je stav 3D. Ale jestliže se dostane ten člověk k tomu, že se oprostí od stavu 3D, to znamená zruší svoje ego a bude naplněný Bohem, pak je doba, kdy si zvolí to božství vědomý vstup do hmoty. Ale pak už jenom stárne hmota. On si třeba zvolí tělo dejme tomu na 365 let. To jsem plácla, oni říkali, že máme pak žít kolem 300 let, takže je to asi nastavené zhruba tak. Ale to je vědomí tady v těch planetárních systémech, které se pohybují v 3D a dá se spočítat potom – tak jak Mayové spočítali, kdy tady skončí 3D svět. Lidé si mysleli, že bude konec světa. On byl konec světa, ale jiný, než si představovali. Najednou nic nebylo. Každý čekal 21. prosince 2012, že tady něco bude, lidi si dělali zásoby... ale ono to skutečně skončilo. My jsme ukončili zvojnásobení vibrací naší hmoty, takže ona má jiné vlastnosti. A teď si vezměte, když jsme proletěli do toho pruhu, kde máme jiné vlastnosti, tak všechno, co sem nepatří, se seškrábne. Musí se to přemístit. Ono to tam totiž nevydrží. Takže co vy myslíte – jestli je to ve 3D nebo v 3D?

„Ve 3D. Když půjdu k doktorovi a bude opravovat nemoc, kterou jsem si způsobil já...“

Máte to v určité úrovni. Dejme tomu budete mít něco s játrama. Tak to je jasná trojka. Každá čakra oživuje určitý pás a tam jsou orgány, které jsou nastavené. To znamená, že pro vás je jasné, že jste něco dělal ve zlosti. Něco jste nechtěl respektovat, buď člověka nebo situaci. To tak zkrátka je. Buď ten člověk přežene svoje chování a tlačí druhé lidi a zlobí se na ně anebo se nechá tlačit a zlobí se taky na ty lidi. Anebo na sebe, to je úplně to samé. Takže ta trojka je zasažená, to znamená že to ten člověk neumí. Jestliže to neumí, on si zaslouží tu nemoc, ona je dobrá. Ale teď pozor – to je pro lidi, kteří o tom neví. Kterí budou jednat ve 3D, ti budou teď hodně trpět nemocemi. Jestli se podíváte kolem sebe, je hodně rakovin, hodně nemocí jakýchkoliv. Narůstá to skutečně obřími čísly. Je obrovské množství lidí, kteří neví, že mají cukrovku. To je taky záležitost trojky. A ta cukrovka je velice nebezpečná, ta vám zdemoluje tělo do takových tvarů, že to nevíte a najednou zemřete. Den ze dne je po vás. To je nastavené taky. Pak jsou lidé, kteří už k těmto informacím přišli, to znamená, že se učí a udělali velký kus práce na té své trojce. Oni už se to naučili, třeba už to dneska nedělají, už umí respektovat, že tento člověk mi něco udělal, že je zbytečné se zlobit a ten člověk dostane šanci, protože on to už neumí, tak zaplatí poslední platbu. Ten si prožije poslední nějaký zdravotní zádrhel. Pro vás je to nečitelné, protože je tady víc fází, každý člověk je jiný.

„Když to shrnu, tak člověk, který si není vědomý těch procesů, pokud jde k tomu doktorovi, tak by neměl...“

Měl, já jsem říkala, že by měl. Oni o tom ani mnozí neví. Oni totiž mi píšou lékaři: Jak se mám chovat k pacientům?

Budete mít velkou škálu lidí. Někomu, když něco nadhodíte, vůbec neví, která bije. To poznáte. On vám ani nebude rozumět. Takže toho budete léčit klasicky. S druhým si popovídáte. Třeba pan doktor Hnízdil je úžasný člověk, ten už pochopil, o čem to je. Ale nemůžete to cpát každému člověku, on je každý v jiné fázi, takže ten, který neví, která bije, ten si to musí odžít a dělat ty egoismy dál a pořád se vracet do stejných zdravotních problémů. Něco se eventuálně uřízne v nemocnici, ono se to posune někam dál, zkrátka to tak je. S tím neuděláte nic. To tak musí být. Vy musíte jen mechanicky sledovat cestu, kterou vás ta medicína naučila a možná i bylinky mu doporučit. Tomu člověku nevysvětlíte to, že se nemá zlobit. On neví jak na to, on tomu nerozumí.

Pak jsou lidi, kteří už pochopili něco. A ti, když dokáží změnit a vyřešit ty vztahy v rodině nebo v práci, tak najednou zjistí, že nemoc zmizela. Oni si odžili pár žlučnickových záchvatů, možná jim i uřízli žlučník.

Já jsem zažila moji maminku, která od 19 let se zlobila. Zlobila se na spoustu lidí, protože ona byla obrovsky dobrá a ti, co to nedělali tak dobře jako ona, byli pro ni špatní. To bylo: Jak to, že to tak neděláš, to musíš, to nesmíš. Tam byl direkt, to je trojka. Takže tam bylo hodně žlučnickových záchvatů. Já si pamatuji, jak se ke mně plazila. Mně bylo 13 a ráno mě přišla vzbudit do školy tím, že se doplazila ke mně. To bylo strašné. A pak zjistili, že musí okamžitě na operaci. Ten žlučník už byl pořád v záchvatech, ona nemohla ty zlosti zastavit. A tam skoro zemřela, protože ten žlučník srostl se slinivkou a jak to rozřezávali, tak porušili slinivku, takže najednou obrovská cukrovka. Oni s tím nepočítali, tam byly komplikace. A teď pozor – žlučník byl odoperovaný, maminka se vyléčila, přesto dál měla žlučnickové záchvaty. Nikdo nevěděl proč.

Já si pamatuji, jak jednou tatínek přišel domů (táta miloval lidi) a přivedl nějakého Pepu Říhu. Pepa Říha už dávno nežije, takže si troufnu o něm mluvit. Byl to báječný chlapík. A spolu si dali skleničky, přišli domů a táta před tím udil klobásy. My jsme měli takovou špajsku, maminka ji má dodneška. Tam byly různé kastroly, maminka tam měla olej od smažení řízků a zbytek svíčkové a tam vzadu visely ty klobásy. Maminka už byla rozčilená, když oni dva tam slídili. Jí to vadilo. Bouchla dveřma, zlost. Byla už tehdy na dietě, přestože už žlučník neměla, jedla suché brambory a už si myslela, že už z toho bude venku, jenže týden před tím se zase zlobila. Táta si samozřejmě nevzal žádnou židli. Říkal: „Vyskočím jak jelen.“ Rána jako z děla. Jak se odrazil, tak praskla police, shodil mouku hrubou do hladké, olej, ocet, tam byla kaše, a ještě jak se převážil, tak padl hlavou na ten kastrol. Takže byla krev v oleji po řízkách, ve svíčkové... A teď jak byl namazaný, v tu ránu byl střízlivý. Koukal, všechno zakrvácené. Maminka měla tu noc tak strašný žlučnickový záchvat a říká mi druhý den: „Jak je to možné, že mám žlučnickový záchvat, když nemám žlučník?“

Kolem mě se děly takové věci a bylo dobře, že se děly, protože jsem si směla všimnout věcí, které fungují. To máte to samé jako když vám uříznou nohu a negativní lidi mají fantomové bolesti. Vy to musíte prožít. Vy jste systém energie. Jestliže já to na těch

čakrách dělám, já si vytvořím tu odplatu. Ale když už o tom mluvíme, i informace, které k vám přicházejí, máte v DNA, takže tam jsou nastavené všechny věci, to info máte dostat.

Já jsem teď řešila věc s jednou holčínou, která je úžasná, výklad už měla před 10 lety. Nicméně má teď zdravotní problém, má tady bouli. Zápis je 10–11 let zpátky. Stará věc, už to dávno nedělá, ale teď se to musí odžít. Už půl roku to má a nejde vůbec k doktorovi. Já jí říkám: „Seš normální? Musíš zjistit co se tam děje.“ Už to bolí, už je to jako pingpongový míček. To je taky fanatismus.

Přece musím vědět, co se v tom těle děje. To je jako když průzkumník prozkoumává terén. Chodíte po bytě a koukáte, kde vám teče do baráku. To je to samé. Abyste věděli, jestli to mám zalepit a žít tam dál, anebo tedy jsem v prdeli, když mi teče voda v celém baráku. To je úplně to samé. Vy žijete v domě, o který se máte starat. Ale vy jste ten, kdo se o ten dům stará a já rozhodnu o tom, co se s ním bude dít. Já už to nedělám. Ale teď to musím splatit, to znamená, že já ale nebudu komplikovat fanatismem to, jestli půjdu nebo nepůjdu k doktorovi. Stačilo by, kdyby třeba vybrala antibiotika, proč ne.

Tato žena pojedje ještě do vzdálené ciziny. Já, když mám zánět v těle, to už je pro to tělo taková zátěž, že ten zánět tam mám, a ještě ho přemístím kolik tisíc kilometrů někam do tramtárie, kde jsou jiné bakterie, jiné viry, jiná kultura, jiná teplota. Všimli jste si, že když někam cestujete, že tam i jinak voní vzduch? Tam je všechno jinak. Chutnají vám jiné věci, odmítáte věci, které doma vám chutnají a obráceně. Všimněte si takových věcí. Takže já to zatížím ještě tím, že někam odcestuju. A tam může být pěkný průser. Takže vy se potom můžete rozhodnout, co s tím tělem uděláte, jestli budete dělat bylinky nebo jestli půjdete na něco nebo vezmu skalpel a nechám to otevřít nebo si udělám biopsii, nebo aspoň sedimentaci, abych věděl, jestli v tom těle zánět je nebo není. To je jenom rekognoskace terénu, nic jiného. Ale fanaticky odmítat lékaře a upřednostňovat někoho... Ano, dělaly se zázraky, bylo to ve 3D systému, abyste viděli, že Bůh existuje. Tady jde o to pochopit ten princip, že vy nemáte ty bloky dělat, abyste vůbec neonemocněli a nepotřebovali ani lékaře ani léčitele. A to udělá jenom obyčejné lidství, které bere život tak, jak je. To je taková ta prastará lidská moudrost, která tam byla.

Víte, my se teď přesunujeme do úplně jiného systému. Už jsem řekla, že hmota má jiné vibrace. Jednou se lidé nebudou očkovat vůbec, protože těmi vibracemi se mění a mutují i viry. Ale teď to ještě není, vy se k tomu musíte dostat postupně. Teď se zjišťuje, že spousta dětí, které mají autismus, tak ten autismus byl způsobený očkovaním. Pozor – vy nesmíte být fanatičtí. Vy se dostanete bez velikých problémů k vyřešení všech věcí jenom tím, že půjdete zlatou střední cestou.

Já vám budu vyprávět příběh, který se mi stal (a to ta paní doktorka vůbec nevěděla co dělám). To je asi 3 až 4 roky zpátky, už měla dospělou dceru, ta studovala na vysoké škole medicínu. Jednou jsem přišla pro otisky, protože já s tou ženou spolupracuji a ona mi říká: „Ivanko, můžu se vás na něco zeptat?“

Vidíte, ona nevěděla, co dělám, a přesto se ptala zrovna mě. Jak to bylo zapotřebí.

Říká: „Víte, já jsem koupila mé dceři očkování proti encefalitidě. A stala se divná věc. To bylo v pátek a já jsem to dala do ledničky (to musí být v chladnu, jinak se to znehodnotí) a zapoměla jsem to tam, neodnesla jsem to domů a přišla jsem v pondělí a lednička teplá. Takže jsem první várku za 700 korun vyhodila. Tak jsem koupila druhou, položila jsem ji na linku, než ji dám do ledničky a postavila jsem na ni nákup.“

Já říkám: „Už nemusíte pokračovat, paní doktorko. Já být vámi, tak bych to nedělala.“

Jestliže to dítě nemá být očkováno, tak nebude očkováno. Pozor – a pak je jedno, jestli tu nemoc dostane nebo ne, protože v tom osudu to zkrátka je. A vy vůlí člověka to neovlivníte. Když to v osudu máte, tak vás nic neochrání. Já si pamatuji, že v té rodině bylo něco jako psychóza, byly tam problémy s antikoncepcí, tam něco bylo jinak. Takže když by jí třeba píchli tu injekci, mohly být obrovské zdravotní problémy. Anebo na druhou stranu – mohla někde dostat tu meningitidu a mělo to být. To jsou věci, které neovlivníte. Jsem zastáncem zlaté střední cesty, to znamená povinné očkování ano, ale to další už si rozmyslím.

A teď pozor – nesmíte mít strach. Když nebudete mít strach, tak si neuzavřete systém vašeho těla. Ten strach by vám zaslepil oči. A do vás padne přesně to rozhodnutí, které rezonuje s tím budoucím osudem. Což vy si myslíte, že máte ve svých rukách. Když se rozhodnu, i to rozhodnutí tam je. A je jedno jaký je následný osud. Pak zase bez výčitek, zkrátka to proběhlo. Vy jste neměli v úmyslu tomu dítěti ublížit. To je základ.

Teď se třeba očkuje proti rakovině děložního čípku. Jestli ta holčina má tu rakovinu dostat, tak ji dostane, i když bude očkována. A jestliže ji nemá dostat, tak bude tak odolná, a tak silná na čákře, která odpovídá, tzn. na dvojce, a přesto, že ten bacil bude mít, tak rakovinu nedostane.

Já si pamatuji, jak jedna z mých dcer prožívala před mnoha lety těžké období, kdy měla vztahovku. Do tří měsíců jsem ji měla dennodenně na drátě, aby pochopila, jaký je opravný systém, protože najednou měla obrovský problém s čípkem. Dokázala to opravit. Bylo to náročné, ale po čase to dokázala. Vy jste se sem přišli učit, jak věci řešit.

Z publika:

„Já jsem taková chodící praxe. Já jsem sám na sobě zkusil, že jsem měl deset klíšťat z lesa, kde byly infikované, ale když jsem to začal na sobě objevovat, uvědomil jsem si: nesmíš mít strach.“

Dneska jsme se o tom bavili. Když vy jste v pohodě, tak vám funguje to tělo dobře, vy máte veliké množství bílých krvinek. Spousta lidí nosí v sobě borelie a ani o tom neví, ale ani nebudou mít žádné zdravotní problémy, když jsou v pohodě, protože ty bílé krvinky se postarají. Ale jakmile někde uděláte chybu, tak ony umřou, ony sníží stav a pak se to rozjede. Tady vidíte souvislosti, že lidi se musí naučit stav, kdy nemají negativní emoce, kdy umí ovládat božství svého těla. To je jediná šance.

Já jsem nedávno měla zajímavou zkušenost. Bylo to krásné. Koncem ledna, když jsme byli na představení Mária v Praze na premiéře, tak vyšla Meduňka. A v té Meduňce byl článek o mně, takže se to dostalo do takové širší veřejnosti, která čte tu Meduňku. Byl

čas, aby se to rozneslo kousek dál. Načež mi psala paní z jižních Čech, jak je strašně nemocná, že má 37 kg a podruhé boreliózu a já nevím kolik nemocí a žlučník a skoro nechodí a sní maximálně třetinu housky, víc do sebe nedostane... Katastrofa. A že manžel ji doveze. Řekla jsem: Zadržte. To nejde, já jsem učitel, ne léčitel. Jestli si představujete, že takhle chramstnu... ne, ne. Já bych vás poškodila, ale i vy byste sebe poškodila, to já neudělám. To si budete muset jít za někým jiným. Ale pokud budete respektovat to, že jsem učitel, máte to na youtube. Naposlouchejte si základní přednášky a pak si napište Danovi, on vám pošle všechno a pokračujte. A když tak mne budete kontaktovat za půl roku. Uvidíme, co bude na sezení. To si musíte něco odžít a pochopit, aby se dalo něco s tím dělat. Ona pak pochopila obrovské věci, že sama je strůjcem svého zdraví a štěstí.

Načež mi psala někdy v červenci, já jsem říkala: Nezlobte se, já teď tady mám vnoučata, a ještě maminka je pořád nemocná, napište mi až po prázdninách. A my jsme se pak dostaly na skype sezení. Ona udělala obrovské pokroky, to, jak se vyjadřovala a jak psala, to bylo úžasné. Takže jsme se sešly. A ona našla časové věci, třeba trojku. Tam se obrovsky zlobila v roce 1999. Ona říkala: „Já vím. Hodně lidí od nás z pošty propustili a já jsem se zlobila, že máme víc práce.“

Já jsem říkala: „Vy jste se přece měla radovat z toho, že vás nepropustili. Mám víc práce, ale mě nepropustili, já tu práci mám, já jsem o ni nepřišla. To je optimismus.“

„Ale já jsem se tak strašně vztekla, mě bylo tak špatně a pak jsem dostala borelii.“

Načež zůstala v invalidním důchodu. Já jsem říkala: „Jestlipak víte, proč jste tu borelii dostala? Vás to zachránilo. Pak člověk má víc starostí sám o sebe než se vztekat, že tamhle bylo hodně práce. Pak už vidíte s odstupem, že tenkrát to bylo dobře. V tu chvíli ne. To klíště bylo osvobozující lekcí.“

Lidi vůlí člověka komplikují všechno. Pamatujte si, vy se máte radovat ze všeho.

Dotaz z publika:

Paní řeší úraz syna...

To bychom se museli domluvit soukromě, že bych si sáhla, co tam je. Ale já nic nemůžu stahovat, to nejde. Ten člověk ani nemusí poslouchat, to nevím, jestli syn poslouchá. Já jen můžu říct jakého rázu to je, ale jemu by to stejně nebylo nic platné a ty mu nemůžeš vsunout do toho jeho systému něco, co on odmítá. To je opravdu na každém člověku. To je jako bys ho tlačila z šestky do sedmičky a on by nebyl připravený. A ty budeš nastavená na to, abys pochopila respekt. Je to moje dítě, chceš pro něj to nejlepší. To je hodně těžké.

Většinou tyto věci jsou z dobrých důvodů. Já mám nejlepší kamarádku, která přišla o dítě před dvěma lety. A teď druhé dítě nedávno jelo a mělo obrovskou bouračku. Ona byla úžasná. Ona pochopila i tu první ztrátu, věděla, že ten člověk se rozhodl, že odejde. To udělala, ta sestra ne, proto se to teď stalo. Tam byla obrovská výčitka, že to udělal, proč to udělal a že ona by to nikdy neudělala. A bum, stala se taková věc. Ten člověk to musí pochopit. A teď v té nemocnici, já říkám: „Ivi, jak ti je?“

A ona říká: „Já jsem pochopila, že ona to potřebovala a teď má čas na to přemýšlet a přehodnotit, když leží v té nemocnici.“

Všechno, věřte mi, všechno je dobře.

Paní z publika pokračuje o úrazu syna, jedná se o krční páteř...

Určitě to je v komunikaci. Ty můžeš udělat jedno jediné. Je to tvoje dítě. Takže zklidňovat odpory. Jakmile vidíš nějaký odpor anebo nemluvení s někým nebo útočení jazykem, tak mu vysvětlovat trpělivě do nekonečna, ale ne fanaticky, protože on by tě zastavil. Jestli to v tom osudu nemá, tak by se od tebe odvrátil.

Moje maminka nikdy neuměla trojku. Ona nemá nikde osteoporózu. Jediný obratel je proděravělý jak ementál. A ten praskl. Ale ona si nepamatuje vůbec nic. My jsme se spolu dívaly na televizi, daly jsme si pusy, já jsem sešla dolů, ona složila deku, takhle ji pohladila. Neudělalo se jí špatně, že by člověk cítil, že omdlí nebo něco se stane. A najednou se probrala na čtyřech s obrovskou bolestí v zádech. Představte si, ona celý život nechtěla, aby jí někdo posloužil. Ona to brala jako hanbu. Já jsem nevěděla nikdy proč. Já jsem říkala: „Mami, já ti pomůžu.“ „Ne, ne, ne, já sama.“ Direkt.

Představte si, že to nadjá s tím egem v té spolupráci je tak dokonalé... Ono se to stalo v půl desáté večer, já jsem ještě dvě a půl hodiny nešla spát, já jsem psala na počítači lidem a koupala jsem se, cvičila jsem jógu. Šla jsem spát o půlnoci. To se stalo v půl desáté, když já jsem sešla dolů. A ona do rána stála v kuchyni, nemohla se hnout. Až ráno v půl sedmé, potřebovala prožít to dno, kdy si řekla o tu pomoc. A já už jsem to věděla, než přišla, protože já jsem se vzbudila podivně dřív, to bylo v pondělí ráno. Já vstávám v pondělí v osm hodin, protože mám práci až v poledne. A najednou ve čtvrt na sedm mě vzbudil výkřik mé maminky: Ivanko! Já jsem cítila, že ta hmota mě volá. Já jsem si sedla, mě bušilo srdce. To se mi totiž stalo měsíc předtím v Itálii, kdy jsem ji slyšela a taky jí bylo v tu dobu špatně. Teď jsem věděla, že jsem blízko, tak jdu. A to už ona otevírala dveře a šla mi říct, co se jí stalo. A zase: nechtěla zavolat sanitku, tak jsme tam dojeli autem, což jí strašně bolelo. Ještě jsme chodily po té nemocnici. Dvě hodiny seděla, což byla šílená bolest. Došly jsme na rentgen a tam už nám pak dali vozík. Takže ten člověk si musel prožít to dno, ale je to dobře. Ona by si nikdy neuměla říct o pomoc. Vy musíte jít až na kolena, abyste pochopili, že jsme jednota. Vždycky je to tam nastavené, to je evidentní.

Takže zmírňovat odpory, ukazovat tomu člověku příkladem, jak se komunikuje. Je to vždycky pro všechny strany to nejlepší, co se může stát.

Můžu se zeptat, když jste mluvila o té kvantové vlně, když člověk sám pracuje pro kvantovou vlnu ne na druhých, ale na sobě. Jak na to se díváte?

Je to taky záměr, je to vůle vás jako člověka. Když já budu chtít sama sebe opravit... To je taky bílá magie. Proč bych se měla opravovat, když já vím, že se musím naučit to, abych tu nemoc neudělala. Takže to je takové ulehčování jako když podvádíte. Jako když si napíšete tahák a strčíte si to pod sukni a nenápadně se díváte, jak ošlehnout něco. To není řešení. To by mě zase ten záměr vůle Ivy způsobil, že já se pociťuji jako

Iva a odmítám to tělo přijmout takové, jaké je, se vším, co jsem si tam sama vytvořila. Jediný přechod, který je možný do 5D je, že se naučíte nedělat odpory, to znamená budete v pokoře nitra a splatíte do posledního haléře. To „splatíte do posledního haléře“ nevnímají bílí mágové. Odebírají možnost přechodu hmoty druhého člověka do pokory, když jim seberou tuto věc.

Pak ještě existuje náběr v osudu, kdy byste eventuálně už pracovali na sobě a dostaly se k vám nějaké informace. Já jsem zažila holčinu, která u mě byla asi před deseti lety na výkladu a ta potom prošla... teď si nevzpomenu, jak se to jmenuje, to je taky terapie, kdy se hledají ty bloky v minulosti. Kraniosakrální terapie, ano. Ale tato žena už mezitím opravila, takže tam bloky vyjely hladce a nebyl poškozený ten mág, který to dělal.

Tady je důležité, jaký člověk tam přijde. Jestli už ví, jaká cesta je, jestli se k němu ty info dostaly a pozor – i to nastavené info, to je situační fáze a je nastavená ve vaší DNA. Jestli se dostanete k informacím anebo ne. Já jsem říkala, že se máme v osudu anebo se nemáme v osudu. A nemusíte mě vidět. Každý člověk přináší informace. Proto jsem po vás vždycky chtěla, že žádné vyvyšování Ivy, to je blbost. Já sama bych z toho neměla radost, protože vy byste si ubližovali. Tady když je jednota, tak každý je stejně důležitý prvek, co slouží tím, co umí. To si musíte uvědomit. Právě v tom tkví obyčejnost člověka. Že není lepší než ti druzí nebo že si to nemyslí. To je úplně to samé. A ten, kdo mě zná víc soukromě, tak ví, že tak skutečně žiji.

Můj táta byl hodně takto nastavený, tam jsem to měla kde vzít a u maminky jsem zase viděla ty odpory, co nemá být. Naši byli úžasní, to bylo jak promítací plátno v kině. I maminka měla samozřejmě dobré vlastnosti, já si jí vážím. Maminka zase umí přijímat svoje platby. A v tom je teda hrdina. Ta si toho skutečně užila, všechno rozchodila. Všechno by dokázala zvládnout. Byly okamžiky, kdy se muselo tnout do jejího egoismu. Ale ne do ní. Když ty vyvedeš něco blbě, vidím, že to dělá egoismus, ale ne Bůh v tobě, ten je stejný jako já. To znamená, když něco seknu jazykem, abych ti pomohla, tak sekám do toho egoismu. A to božství to ví. A vidíte, jak je to těžké prohlédnout kdo koná správně a kdo ne. A to se naučíte.

Další otázka: (není rozumět)

Jsou lidi, kteří v osudu mají, že by se jim nic nepříhodilo, protože mají pokračovat v nějakých věcech, ale jsou lidi, kteří si tam vytvoří další bloky. Já znám paní, která byla na této terapii... To nepoznáte. Tady jde o to rozhodnutí, že buď máte mít ty následky anebo ne. To už je v osudu napsané. Uvědomte si, že když já se rozhodnu být lepší, tak jeto egoismus. Iva, když se rozhodne být lepší a usilovat... Vy máte svůj postup nastavený v DNA. Bod B není váš věk, ale to, co se tady naučíte a nenaučíte se nic víc ani méně. A každý rok je v DNA nastavený, co se naučíte. Všimli jste si, že na konci roku, v prosinci to bývá, že to je nejvíc takové depresivní období pro spoustu lidí, protože DNA kalkuluje a odečítá to, co považujete za úspěchy a neúspěchy, ale ono je to všechno dobře. To, co jste udělali jako špatně, je dobře, protože jste se poučili. DNA vás pošle do obrovsky těžké a zamotané situace, protože potřebuje ještě zkušenost, abyste si naladili. Nebo ví, že to máte za sebou, tu poslední zkušenost, to je nastavené ve vývoji

hmoty, takže vás ušetří komplikací. Naopak ví, že byste reagovali správně. Ale vy to všechno máte, váš osud je nastavený v DNA. Vám stačí jenom žít, nekoukat moc daleko dopředu. Můžete si klidně plánovat, ale bez křeče.

Můj nejstarší italský vnuk... Jemu je 12, ale vypadá na 16 a teď jsme se smáli jedné fotce, on musel ležet pod první řadou, protože by vykukoval o velký kus. Je to pár let zpátky, já jsem viděla fotku, když mi bylo 11. Říkám si: „Co to je za učitelku, na tu si nepamatuju.“ A kamarádka: „Počkej, ty ses nepoznala.“ Takový mobidik. A ony ty vnoučata jsou všichni takoví. Ony rychle začnou pracovat žlázy, když přemýšlíte správně, tak to dítě najednou nabubří. Oni potom vás ti ostatní doženou, já potom v devítce jsem byla v polovině, ale takhle jsem vypadala v 11 letech, dovedete si to představit? Ti rodiče byli zděšení.

Takže ten Matya taky.

To bylo zvláštní, co se stalo letos v březnu. On se nikdy nemazlil. To respektujete. Je hrozně hodný, ten bloky neměl, ale když chci obejmout, to vidím. Já nezasahuji nikdy, já vím, že to tak musí být. Vidíte to – a jsou to moje vnoučata. On si ten člověk řekne, že by potřeboval něco vědět nebo neřekne, já to respektuji. Nezneužívám daru, který jsem dostala, protože vím, že to nezáleží jen na mně, ale také na té druhé straně, aby souhlasila, aby to rezonovalo. On se tedy nikdy nemazlil a já jsem tam letos v březnu přijela. Spala jsem v obýváku a najednou ráno jsem slyšela, jak klaply dveře, tak jsem zvedla hlavu a ten Matýsek stál u postele a koukal na mě.

Říkám: „Co je?“

„Babičko, můžu k tobě?“

Jak si lehl, tak se stulil a ještě usnul. V tu ránu se moje tělo otevřelo – to se dělo samo – a obrovský proud šel přes srdce a přes ruku do něj. To se mi vždycky dělo s Francí. Říkám si: aha, vy jste ho sem poslali, aby se něco rozpoutalo. Budu čekat.

Od té doby on se ptá. A teď má velký problém, protože oni chtějí přijít do Čech. Aby to bylo komplikovanější, tak v osudu je, že se zamiloval, samozřejmě v Itálii, kde jinde, že jo. My jsme se s Peťou smály, říkala jsem: „Kolikrát já byla zamilovaná!“

Já jela na tábor, teď jsem nechtěla jet domů. Pak jsem byla rozervaná, protože doma jsem nechtěla rodičům předvádět, že domů se nevracím ráda, protože jsem je milovala. Zoufalé, rozervané srdce. Odjela jsem na další tábor – zase další láska. Takže s Peťou jsme se chechtaly. Ano, tam je nutné prožít i taková dramata, abych se s tím naučila vyrovnat a smířit. Nemůžete nikoho zamotat jak chobotnice padesáti chapadly a přivlastnit si ho a odvést si ho domů.

A teď to nastalo. Samozřejmě Péťa s Paolem když přijedou: nechceš se na nás podívat? Tak diskutujeme, debatujeme, ukazujeme – tady něco bylo a chechtáme se u toho.

A najednou, to bylo v lednu, Matyáš přišel a říká: „Ty vidíš auru?“

„Ne Maty, nevidím, ale když tam sáhnu, tak vidím...“

„Můžeš si tady sáhnout?“

Hele, celé tělo čisté a tady balík jak balvan. Říkám: „Ty se něčeho bojíš.“

„No víš, babi, my teď přijdeme do Čech a já neumím jazyk a co škola...“

Já říkám: „Podívej se. Ty ses chtěl narodit této mamince a tomu tatínkovi. A oni si zvolili, i ty, že půjdete do Čech. Musíš respektovat, co se děje v té rodině a zvlášť, když jsi tak malý. Nekoukej moc daleko dopředu, to ještě může trvat dva roky, než sem přijdete. To by ses zbláznil z toho. Každý den stačí otevřít oči, splníš ten den, co se po tobě chce a jednoho dne ráno otevřeš oči, nasednete do kamionu, přijedete sem a jste tady. Jak jednoduché. Ale chtěl jsi to ty a odmítat něco je blbost. Ty buď bys přišel o rodiče, když bys chtěl zůstat v Itálii anebo přijdeš o zemi. Vždycky to tak je. A protože jsi tak malý, tak patříš ke svým rodičům, kteří tě milují. Oni by ti strašně chyběli, protože oni jsou úžasní rodiče. a jestli budeš jednou chtít se vrátit do Itálie, tak vaši tě pustí, protože oni ví, že když cítíš, že někam patříš, tak tam patříš. A to už se můžeš rozhodnout sám a nikdo tě svazovat nebude. Když bylo mamince 17, tak odešla do Itálie. Já jsem tady nebrečela a neměla jsem obavu, že neumí jazyk a že jde do ciziny. A vidíš to, jak bylo dobře? Jinak by ses nenarodil.“

„Nó, to je fakt,“ říkal.

Vy nikoho nevlastníte. Vy smíte poradit, a já radila, samozřejmě. To musíte zkusit. A nekomplikovat to druhým. Pak když se kritizuje a už jsou hádky... Ne, ne, oni jsou úžasná rodina a já schvaluji všechno, co se děje. Tam se to jenom komplikuje těmi odpory.

Já jsem nedávno mluvila s kamarádkou a říkám: „My jsme se nedávno nasmáli, protože ty naše děti, které jsou dneska dospělí... Když jsme se s mým mužem dohadovali, ke komu půjdeme na oběd, jestli k našim nebo k vašim, tak ty děti nevěděly, kdo jsou naši a kdo jsou vaši. Všechno je rodina. Takže přitížit někomu, to je položit kámen na všechny.“

Je to asi šest let zpátky, já jsem udělal něco, co se úplně dělat nemá. Já jsem pomohl člověku, který měl bolesti. Poprosil jsem nahoru, aby ty bolesti přenesli na mě.

Vau... To je dobrá zkušenost.

„A i když to člověk dělá s láskou a radostí, stejně to potom sklídí.“

Ano, jasně. A vy jste s radostí pak sklídl. To je jediné, co vám zbyde. Ne? To je další odpor. Odpor je k tomu, že ten člověk to má a pak je to odpor k tomu, že to máte vy. To je do nekonečna. To jsou pořád egoismy.

Můj muž kdysi dávno, když přišel do Ameriky, tak tady v Čechách byl jeden muž, to byl takový brblal. Pořád se mu něco nelíbilo. On mi jednou vyprávěl krásnou věc, jak tam u něj spal.

„On mě tam nechal vyspat, abych nemusel do hotelu. Takový studený dům to byl a teď měl novou peřinu, a to bylo prkno. Takže já jsem o půlnoci radši šel do toho hotelu.“

A tento pán trpěl obrovskou dnou. Ono to bylo na těch nohách nastavené tím pesimismem. To bylo pořád: Tak ti musím napsat, co mi ty svině komunisti zase vyvedli. A teď stížnosti všechny. To byl každý dopis. A můj muž tenkrát posílal tomu člověku léky na tu dnu. Tenkrát venku byly, tady ještě nebyly. A jednou říkal: Já jsem ležel a představoval jsem si, jak mu asi je, když má ty strašné bolesti. A tak jsem si říkal, že bych mu s tím třeba pomohl. A okamžitě, do pár vteřin jsem cítil, jak od nohou přichází chlad. Jak mi to stoupalo po těch nohách až ke kolenům a v tom: ne, ne, ne, já jsem si to rozmyslel.

Říkám: fuj, to se mi ulevilo.

K čemu? Jak může dojít ten váš milovaný člověk k tomu dnu, které potřebuje pochopit, aby nedělal ty hovadiny. Vy jste mu ublížil vlastně. A sobě taky.

„Tenkrát to bylo tak, jako že mu chci pomoci, odlehčit mu.“

Ano. Už jsme byli velice blízko. Už za Krista jsme byli blízko, proto Kristus přinesl tyto informace, ale muselo se to uzavřít do takové nenápadné krusty, protože ještě dva tisíce let, což je relativně z pohledu člověka dlouho, než to lidem dojde. To je praxe. Bez této zkušenosti byste mi dneska třeba neporozuměl. Sám jste si prožil, že to pravda je. Vy jste různě nastavení. Třeba vy jste hodně logický, potřebujete hodně informací, to je vidět, že jo. Ale to není nic špatného, nebojte se. Jo, potřebujete mít návaznosti. Tady je to tak nastavené, takže tam by to hodně těžko procházelo, takže byla nastavená zkušenost, mohl jste si to potvrdit.

Mně psal v únoru chlapec z Ústí. Hrál krásně na kytaru, má úžasnou maminku, ta taky poslouchá přednášky, oba jsou obrovsky zdatní. Tam se odehrávalo v osudu obrovské množství zkoušek, velice těžkých, a oni to zvládli. A najednou ta maminka měla platbu. Koleno. Tvrdohlavost, že jo. A on mi napsal: „Ivanko, já jsem to nezvládl, máma měla obrovsky bolavé koleno a já jsem tam tu ruku přiložil, když jsem viděl, jak trpí.“

Do půl hodiny měl ruku jak báb. A 14 dní s ní nehýbal.

Já říkám: „Ale, návrat k bílé magii? No úžasné. Tuto zkušenost už ti nikdo nevezme a už na nikoho nesáhneš, že? Ale já ti s tím nepomůžu. Hezky si to zaplať.“ Já jsem někdy obrovsky tvrdá. Taky vím, co zabírá. On je úžasný, on skutečně říkal, že ne. A říkám mu: „Bacha na to, tys to mámě zkomplikoval, protože sám sis ublížil a jí taky. Ona znova musí projít zkouškou, za kterou měla zaplatit a znova to udělala.“

A on mi druhý den napsal: „Už zkouška proběhla.“

Zase tvrdohlavost v rodině. Švihnutí. Zase to bude muset zaplatit, tam se to zkomplikuje časově.

Dotaz z publika (není rozumět)

Uvědomte si, že andělé – vy vidíte samozřejmě anděly. Ano, on vás ten osud nepustí, vy to máte v DNA. Pozor – ale vy tady ještě nevnímáte to, že vy jste ti andělé. Jakmile zrušíte egoismus, tak se do vás nalije božství. Oddělenost 3D – vidíte anděly. Já o nich samozřejmě mluvím, protože informace prvotní přicházely z druhé strany, ale my jsme se vždycky divili, proč zrovna my. Jsme obyčejní, neumíme a ani nechceme léčit. V tom

není systém. On řekl: „Ne, ne, ti jsou ještě fanatičtí a ti se modlí k Panence Marii, tam je ještě vyzdvižení něčeho, ženského prvku. To jsou záležitosti 3D. Tady ty bytosti, které jsou v Bibli naznačené, jsou tam záměrně pro 3D svět, protože oni potřebují v oddělení pohodu. Potřebují na něco koukat. A je to proto, že ty mizérie, které tady prožívá ta jejich hmota v osudech, jsou tak těžké, že se potřebují psychicky o něco opřít a někoho poprosit, aby jim pomohl. Tam se to děje. Pro vás už ne. Vás to tam nepustí zkrátka. Tam by se to zbytečně zkomplikovalo. Teď už jsme prošli do fáze 5D, takže tam už se striktně nikdo nedostane vlastní vůlí. Buď dostanete ránu, abyste nevstali nebo se to nějakým způsobem zabrzdí.

Plány do budoucna...?

Klidně si je dělejte. Vám přijde nápad, ale neviset na tom drsně. To znamená, že když k tomu potom nedojde, tak nebudu v křeči. Klidně si plánujte i několik let dopředu, to je jedno, ale volně. Až budu mít čas, pojedu tam a tam.

Takže my končíme, ráda jsem vás všechny viděla. Tady už hodně tváří znám. Takže mějte se hezky a užijte si to, kdo jdete na představení (DAR Z NEBES). Já jsem sama toto představení neviděla, ale je to podle skutečné události a zážitků. Ona to tak má Gabriela nastavené, že to je podle osoby, která to prožila a pak se o tom debatuje na jevišti. Takže mě těšilo.

Iva Adamcová – Brno 22. 10. 2014, 2. část

Patrik Kee a Gabriela Filippi zpívají:

Život nikdy nekončí

Duše nesmrtelná je

Projdi branou věčnosti

Kde se znovu setkáme

Tam si život prohlédneš

Prožiješ co prožít máš

Na svůj osud dohlédneš

Na svět znovu se vydáš

Dříve než byl stvořen svět

Co bylo místo něho

Bůh sám tím místem byl

A věčné slovo jeho

*Život nikdy nekončí
Duše nesmrtelná je
Projdi branou věčnosti
Kde se znovu setkáme*

Gabriela:

Milí přátelé, dobrý večer. Ještě jednou děkuji a jsem ráda, že se tady v Brně můžeme takto setkávat se zajímavými lidmi. Tak mi dovoluňte, abych na začátek poprosila Patrika, aby nám ten sál krásně naladil zpěvem. Říká se, že na tom onom světě rozumí více zpěvu než slovům, a dokonce byly písně, které se učily jako příprava právě toho přechodu na onen svět. Tak Patriku, prosím tě, naučil bys nás nějakou přípravu? Až budeme přecházet, abychom už byli připraveni a abychom neodešli domů s prázdnou.

Víš co, když budeme dávat společnou, tak já s dovolením prostě už přivítám našeho hosta, abychom tady byli společně a aby i ona si užila to společné zpívání. Tak mi dovoluňte, dámy a pánové, přivítat Ivanku Adamcovou.

Ivanko, mně to bylo trochu líto, aby sis to taky neužila, to zpívání. Zpíváš ráda? Zpíváš nahlas, kudy chodíš?

Ivanka:

Zpívám nahlas, myslím si, že zpívám dobře, ale to nemusí být pravda, pozor. Hodně zpívám u sebe v laboratoři, kde jsou věčně otevřená okýnka, protože já tam mám radon, tak aby mohl vylézt. A kolikrát se mi stalo, že potom mě lidi zastavovali na ulici a říkali mně svoje dojmy. To bylo zajímavé. Někdy opravdu si zazpívám i tak jako tady Patrik. Já už jsem o tom mluvila na tom setkání v Praze. Mně to vyhovuje, protože já si texty moc nepamatuji, tak mi vyhovují takové ty zvuky – ach...

G: A to jsi mi ale nahrála na to, že ve své laboratoři pracuješ s radonem a teď mimo jiné navazuješ na velké mystické poselství našich krásných duchovních učitelů Míly a Eduarda Tomášových. A já jsem nedávno dočetla pro slepeckou knihovnu knihu *Metafyzické příběhy*, kde jeden z těch příběhů vypráví Růžový elixír a ten růžový elixír, Ivanko, ty znáš recept na růžový elixír?

I: No jasně!

G: Elixír totiž, přátelé, dopomůže k tomu, abyste se nadechnutím růžového elixíru snadno mohli dostat do jiných světů.

I: Ano. Já tu knihu znám velmi dobře, já jsem ji i doporučovala na přednáškách, protože Tomášovy miluju a tato kniha byla napsaná vlastně přes pana doktora Tomáše někým shůry, to je evidentní, to se pozná. Tam je závěr veškerých pohledů na naše bytí a když už jsme mluvili – já jsem to zaslechla za tou plentou, když jsi mluvila o tom zpěvu. To je pravda, protože člověk, který zpívá, se uspokojuje. On vyjadřuje spokojenost, která staví odpory, to znamená ten člověk je v pokoře. Dá se vyzpívat ze sebe cokoliv. On skutečně se naladí na to přijetí toho, co se děje.

G: Otázka je, jestli svým způsobem zpívání uspokojuje i ty kolem sebe.

I: To už jsou odpory těch druhých...

G: Já poprosím Patrika a Ivanko, jsem zvědavá, jak v té laboratoři zpíváš ty.

Patrik zpívá...

G: To byla krásná skladba, díky. Já bych to nazvala improvizací na Ivanku.

Já jsem si vlastně uvědomila, že tobě byl dám do vínku jeden z velkých darů pro to, abys mohla hovořit s lidmi. A to teda krásná barva hlasu ne jenom když hovoříš, ale i když zpíváš.

I: Ty seš hrozně hodná. Mně píší i lidi, když mají doma zvířata, kočky nebo psy, tak oni se přiblíží k tomu mikrofonu, co vychází z těch přístrojů, teď si tak jako lehnou...

A minulý týden mi psala paní a říkala: „A pozdravuje vás kocour Jarda.“

To mě obrovsky rozesmálo, protože mému muži, který se jmenuje Jarda, se říkalo Kocour.

G: To by opravdu mohlo být dvojnámenné. Víš která paní?

I: Ne, ne, on je fakt hodně daleko.

G: Ivanko – Centrum duchovní pomoci. Já když jsem poprvé otevřela stránky, mě to tak zvláště pohladilo, když jsem si uvědomila, že vytváříš Centrum duchovní pomoci. Kterí lidé tě vyhledávají?

I: Tak ono se staví Centrum, samozřejmě. Já zatím pracuji tak, že „já jsem pomáhala“ - to není tak. Já vás vlastně učím – já jsem rozebrala systém, který se tady pro ty lidi naskýtal v tom egoismu, pod kterým oni trpí a ty složky jsem zase složila, aby věděli, jak mechanicky se dopídit k Bohu neboli sám k sobě. Protože to božství, které obsahuje to vaše tělo a vy si připadáte jako hmotná složka, to tělo se jménem není skutečná realita. To bylo krásně nastavené tady na tom vašem představení, bylo to tak lidsky řečené, moc se mi to líbilo, musím vás pochválit. Bylo to krásný.

Ale na tento čas se čekalo velmi dlouho, teď je ta planeta připravená na informace a ono to běží ze všech stran. To už si všímají mnozí lidé, dokonce z vědeckého pohledu se objevují veškeré nanotechnologie a medicína obrovsky pokročila... Všechny tyto věci včetně kvantové fyziky potvrzují tu jednotu toho bytí. To je strašně důležité.

Takže my teď stavíme, to potřebuje veliké množství peněz ta stavba. Teď jsme byli dva dny na kontrole a zažili jsme docela zajímavé věci. Teď jsme udělali veliký kus práce a čekáme všichni netrpělivě na to, aby to bylo, ale ono to má svůj život. Já jsem se nikdy nerozhodovala vůlí Ivy, já jsem to nechávala na čas, kdy jsem mohla přijít ven, mohla jsem říct a nikdy nebylo mojí vůlí, abych se nechala natáčet. To si ti lidi udělali sami. Pak se objevily dušičky, které mi udělaly stránky. Zase to bylo samo. Já jsem takové s prominutím telátko informační internetový, takže bych si nevěděla vůbec rady. Ale zkrátka to božství pracuje pro to, aby se to dostalo na veřejnost a ono se to dostalo.

A pracuje to a Dan zpracovával všechny ty audionahrávky a posílá to lidem zdarma. Kdo má zájem, tak si poslechne a sám si vytrídí podle toho, jak souhlasí či nesouhlasí s

informacemi. Každopádně dostávám obrovské množství nádherných dopisů. Za ty léta přišlo velice málo odporových věcí, to by se dalo spočítat na prstech jedné ruky, ale spíš to bylo z neznalosti, takže jsem těm lidem vysvětlila, aby se nad tím zamysleli a pochopili. Ti, co se sami dopídí k uvolnění svých bloků, pochopí, proč se jim děly věci a jak se jim děly. Takže v tomto kontextu vlastně ta pomoc je ta, že ten člověk tam pochopí a sám už umí si vysvětlit věci. Obrovsky se mu uleví. Protože nikdo to za vás neudělá, to musí každý sám.

G: Ten systém nebo informace, které lidé skrze tebe získávají. Je ten pojem „skrze tebe získávají“ správný? Jak jsi přišla ke svému učení? Kde jsi přišla k tomu, že tě lidé začali navštěvovat?

I: Já se vrátím k tomu vašemu představení, ano? Fáze, kdy člověk přichází do velkého zmírnění svých odporů, to je fáze pokory, tím se zvedne obrovsky intuice člověka. A co to vlastně je. To je to, když jsme nahoře, jako to božství čiré a jsme soustředěni okolo planety, protože k té hmotě planety patříme, ale ještě jsme v tzv. neprojeveném světě, tak si vybereme osud hmoty, která se jmenuje třeba Gabriela nebo Iva nebo Patrik nebo kdokoliv tady ze sálu právě proto, že se v minulosti udělaly jisté odpory, které jsme udělali. A za ten další život se ty odpory zmenší o určitý malý dílek, protože kdyby to šlo rychleji, tak by nás to sešrotovalo. Naše hmota si musí zvykat na to božství, na ten stav vysoké energie. A tak život po životě my se přibližujeme té naší skutečné bytosti, kterou my nazýváme tady Bůh. Takže ten Bůh je tak rozdrobený a poznává vlastně sám sebe. Navrací se zpět k té původní věci.

Já jsem ráda, že jste tady nařekli, naznačili věc, protože skutečně to božství, když se ponoří pod hladinu hmoty, tzn. pod rovinu třetího oka, což je šestá čakra, tak v trojnosti – v duchu, duši i hmotě – 666, což se lidi celá léta báli této číslice, a přitom my tady jsme v oblasti, kde to peklo se vyskytuje. Tady je ten odpor té hmoty a jestliže pochopíte správně to kristovství, tak přestanete nitrem odporovat. Tělem se můžete bránit, jak je vám líbo, ale nitrem musíte pochopit a přijmout všechno.

Jinak se všechno opakuje, neboť karma znamená, že když vám někdo přijde ublížit, tak vám vynuluje minulostní odpor. Vybije se – bum bum. V okamžiku, kdy já odpustím nebo se nezlobím, nebo nekritizuji – každá čakra má svůj jiný program – já zapíšu vlastně nulu, když se nezlobím, když to dokážu. Ale když se zlobím, tak si novou karmu zapíšu. A znovu musí být to bum – bum, které mi dá do čumáku.

A pak se ten člověk unaví, už je vysílený a slábne ten odpor přirozenou cestou a odchází zase s menším odporem. Nahoře samozřejmě ví, o co kráčí, přesně tak jak se to říká a zase nastává ten ponor pod třetí oko. Až když odpory veškeré na všech pěti čakrách dolních jsou absolutně zminimalizované, tehdy souhlasíte s původním programem daného osudu a tehdy se vám otevře třetí oko a vyplavete nad hranici hmoty. To znamená, že stav člověka, který ty odpory dělá – o tom právě mluvil Kristus - je stav vědomí hmoty. Ten člověk si myslí, že je tělo a zoufá si z různých příčin. Jestliže přijme všechno nitrem, tak se probere a skutečně tam odpadá i obava, stres, tam neexistuje žádný odpor.

Já jsem jednou šla u nás v Řetenicích (to je čtvrť v Teplicích) okolo desetipateráku a tam byly dvě ženy, které chodily rozdávat takové ty letáky. Nebudu říkat, vy sami víte, že existují takové skupiny a chtějí debatovat s lidmi. A ta jedna mě léta vídá, protože já každý den několikrát chodím na polikliniku. Takže jsme se zdravily, mně nevadí žádný člověk, ať dělá cokoli, samozřejmě to je jeho věc. Navolil si svůj život, prožívá si své odpory, takže tohle mi bylo jasné. Ale jednou po letech ta jedna ke mně přistoupila a říká mi: „Já vás léta potkávám a vůbec nic o vás nevím.“

„A co byste chtěla vědět?“

Tak jsme si začaly chvíli povídat a ona mi říkala: „Máte nějakou víru?“

Já říkám: „Ano, mám.“

A ona: „V co věříte?“

„V čisté svědomí.“

Ona na mne tak koukala a říká: „Vy věříte v Krista?“

„Ano, ale pro mě Kristus je zřejmě něco jiného, než vy si myslíte.“

„Víte, já v něj fakt silně věřím, protože já nechci umřít. Vy chcete umřít?“

Já říkám: „Teď vás asi trochu zarazím, protože jestliže vy nechcete umřít, bojíte se smrti, tak to už je základní odpor a vůbec jste toho Krista nepochopila.“

Teprve až v tomto světě přijmete úplně všechno, že to tak je a je to spravedlivé, pak teprve se zbavíte veškerých odporů, které jsou nastavené na cestě a skutečně se prolnete do království nebeského. Ale to je praxe každého člověka a on to musí pochopit. A to je velmi těžké pro některé lidi, kteří se opírají ještě o skupiny, které je vedou. Většina lidí i mystiků i různých jiných lidí, kteří pochopili, už se nikdy nedostávali do žádných skupin. Oni věděli, že už k tomu došli, že Bůh je jenom jeden a je jedno jak to prožívá.

Tělo člověka je váš chrám. A v tom chrámu musí být Bůh, žádná hmota. Žádný odpor vůči druhé hmotě lidského těla nebo vůči svojí hmotě, kdy já se lituji nebo si ubližuji jiným způsobem. Ten můj osud je takový, jaký je, je to skutečně o pokoře přijetí osudu, který prožíváte. O nic jiného nejde.

G: Když jsi začala hovořit o tom bum – bum, mě začalo nabíhat od rána co se všechno bum – bum stalo... Je to těžké, ono se o tom hezky hovoří, ale praxe teda je těžká...

I: Ty můžeš udělat odpor, můžeš říct NE komukoli, ale nesmíš to prožít nitrem. Když se tak koukáme proti sobě, na sebe, tak já vidím Boha. A ve mně je stejný Bůh. Když já bych odsoudila na tobě něco jakoby špatného, tak já už tě nepřijímám, což je iluze. Ty jsi stejný Bůh, dokonalý, ale máš svou roli, kterou tady hraješ a to, co dělá za odpory, za egoismy, dělá vlastně Gabriela. Což je jméno tvého těla. Je to zákon hmoty, kterému já říkám satan – někteří lidé se bojí těchto názvů – to je vlastně egoismus. To je systém odporů neboli egoismů. Ta tvoje lidská schránka má v DNA tyto reakce už nastavené. Třeba se bojíš o dítě. To dítě má svůj osud, který je hotový, nastavený, takže

přivlastňovat si někoho a ochraňovat ho, to je tím nejhorším, co člověk může udělat. A lidé trpí, samozřejmě.

To jsou věci, které člověk musí pochopit v tom vývoji. A skutečně lidé, kteří pochopili, těm se obrovsky změnil život. Opravdu ti lidé zjistí, že těmi odpory, které v minulosti dělali, si vlastně komplikovali snadnost života. Pak se dějí zázraky.

Já jsem milovala mého tatínka, když dneska je téma smrt... Víte, já jsem si v dětství myslela, že jsem možná necitelná, protože já bych nikdy nefňukala nad tím, že někdo je nemocný. Já jsem věděla, že ten člověk si to zaslouží a že si to musí odžít. Já bych se o něj starala od rána do večera, dávala mu obklady a dělala bych mu čajíčky a já nevím, co všechno. Ale bylo na něm, aby tím prošel. Až ve vyšším věku jsem si uvědomila po množství velkých zážitků o co vlastně šlo. A když ten můj tatínek potom byl velmi nemocný a já byla u toho, když zapsal tu nemoc a věděla jsem, že si ji zasloužil a taky jsem dva roky předtím viděla, protože ta intuice je o tom, že dítě se narodí a v okamžiku narození vidíte celý program osudu. A když už jste pokorní nebo se blížíte k té pokoře, když se otevírá třetí oko, tak víte osud dopředu, aniž byste to chtěli vědět. To zahlídnete. To je blesk. Najednou jsem věděla – aha, tatínek zemře. A za dva roky skutečně k tomu došlo a já jsem věděla, že to jenom budu respektovat.

Ale první noc ke mně přišel. To bylo neuvěřitelné, co se dělo, ale ono to nebylo jenom do těch 40 dnů, když se rozvazuje třetí čakra, když se rozpouští astrální tělo. Ono to bylo i mnoho let poté a já jsem si nedávno vzpomněla na neuvěřitelný příběh, kdy moje maminka, která tatínka obrovsky milovala, to byla veliká láska těch dvou lidí. Taky z čeho jiného bych mohla vzniknout, že jo. Ano, tato velká energie byla přes svazek tak čistý. Já přesto, když ten tatínek zemřel, tak jsem cítila povinnost, že té mamince musím říct, kdyby náhodou nechtěla být sama, tak že si může někoho přivést. Ale maminka to striktně odmítla.

A uplynulo 17 let. Moje maminka pořád toho tatínka milovala a miluje, říkala: Mě se nikdo nikdo jiný nedotkne než tatínek, on byl můj první a poslední. A představte si, co se stalo. Po těch 17 letech jsem jednou nakupovala a jdu s narvanýma taškama a utratila jsem skoro všechny peníze, zbyla mi padesátikoruna v peněžence. Jdu ulicí domů a přemýšlím si a bylo mi dobře jako vždycky. Na rohu ulice se rozhlížím, chci přejít a za rohem je obchůdek. Jmenuje se Arnika a tam prodávají květiny.

A najednou slyším mého tátu, jak říká: „Kup mámě kytku.“

Mně naskočila husí kůže a říkám: „Ale já nemám dost peněz.“

A on: „To ti bude stačit.“

Tak jsem tam zašla. Moje maminka – to bylo na podzim – miluje chryzantémy, takovou tu kouli velikou. A tam měly ty chryzantémy a stála 35 korun. Tak já jsem koupila tu chryzantému, paní mi ji zabalila, já jsem přišla domů. Já bydlím v přízemí, v suterénu ve sklepě mám laborku a nahoře v prvním patře bydlí maminka. Tak jsem položila tašky, vzala jsem tu chryzantému a vyběhla jsem nahoru, že té mamince tu chryzantému dám. Já bych ji samozřejmě neděsila: Hele, táta ti posílá kytku. Já bych jí jenom dala kytku, teď mě to napadlo.

Jenže když jsem přišla do kuchyně, tak jsem viděla, že dveře do ložnice jsou zavřené a má takhle trepy... Tak jsem napustila dřez, kytku jsem vybalila, položila ji do toho dřezu a šla jsem pracovat do laboranky.

Uplynula asi hodina a najednou slyším, jak ta moje maminka utíká po schodech dolů. Teď přišla, sedla si tak podivně na kraj židle a koukala na všechny strany.

„Co se děje mami, je ti něco?“

„Ne, ne. Já tě nebudu rušit.“

A odešla. Bylo to divné.

A ona se asi za hodinu vrátila, sedla si a říká: „Já ti musím něco vyprávět.“

Můj tatínek jezdil jednou za rok na týden do Brna na školení, tady je doškolovací ústav stomatologie. A moje maminka, jak spala, tak měla sen. Říkala: „Představ si, mně se zdál tak živý sen, že táta přijel z Brna z doškolovacího ústavu, otevřel dveře a říká: Vlastičko, už jsem doma. Lehl si vedle mě, já jsem cítila fyzicky jak mě chytil za ruku, i to teplo. Já jsem měla pocit, že se mi zdálo, že umřel. Takové štěstí přišlo... Já jsem usnula úplně jak miminko. Načež jsem se vzbudila a on tam nebyl. Tak jsem si myslela: Aha, on šel do kuchyně. Tak běžím do té kuchyně a najednou jsem tam viděla tu chryzantému.“

Takže ona si myslela, že on za mnou šel dolů do toho suterénu. Tak běžela po těch schodech dolů a až tam si uvědomila, že můj tatínek zemřel rok před tím, než jsem vybuodovala laboranku. Takže ona na deset minut si myslela a prožila to, že ten táta žije. Ona dostala vlastně shůry od toho tatínka dar za tu její lásku.

Takových příběhů jsem zažila ve svém životě hodně. Před léty jsem o tom ale nesměla moc vyprávět, jenom lidem v soukromí, těm, co byli ke mně posílání. Směla jsem vyprávět příběhy až potom, kdy se to uvedlo na veřejnost v červnu 2011. Hlavně Ústečáci, to je taková blízká skupinka lidí, ti byli úžasní a tam už přijeli i z Rumburka lidi, ze Starých Křečan, kteří už slyšeli základní přednášky, a to se natočilo, to bylo velice zvláštní. Ten výklad základní byl na devět hodin, abych vysvětlila ten stav světa a zase ho složila, ale tenkrát se to natočilo vlastně na necelých šest hodin, což bylo velmi dobře. Já jsem ani nevěděla, že mě někdo natáčí. Takže se to vyhodilo tak do světa samo. A bylo to velmi dobře, protože ten, kdo kývnul na těch necelých šest hodin, ten byl připravený potom na informace podrobnější, které tam už jsem nestihla. Ty se potom dostávaly postupně po takových malinkých dávkách, aby lidi chápali víc a víc. Všem najednou ani nemůžete vychrlit všechny věci, které existují, oni by nebyli schopní to zpracovat, to chce čas. Ta jejich těla by se rychle odblokovala, ale rychle by prožívali platby, a to by bylo velmi těžké. Takže ono se to dělo samo, bez toho, že bych zasahovala. Já bych si nikdy netroufla říct něco, co mi není shůry dovoleno.

G: Ivanko, když hovoříš: Shůry dovoleno. Když hovoříš o těch prvních šesti hodinách natočených pro lidi. Můžu se tě zeptat jakým způsobem to začalo, že jsi začala vysvětlovat běh smyslu života, jak skrze tebe začal proudit a oslovuje mnoho lidí. Není to snadný výklad k pochopení ani uchopení. Vyžaduje to jistou moudrost, trpělivost,

také jistý stupeň touhy po hlubším poznání. Kdy to všechno u tebe začalo, jakým způsobem jsi začala vnímat?

I: Já jsem viděla svůj osud už kdysi dávno, v okamžicích dětství. Měla jsem vize jako malé dítě, čtyřletá, šestiletá, ono to postupovalo. Pak vídávám v noci také sebe jako vědomí Boha, které pluje vesmírem a vnímá při pohledu na jednotlivé planety děje, které se tam odehrávají. To je program DNA té planety, to je hmota naprogramovaná. Takže já jsem o těchto věcech věděla, že vlastně všechny jsou dobré před ponořením dovnitř, že tady je pouze návrat vědomí k jednotě zpětně. Ale bez toho nejde vývoj udělat. Ten Bůh musí sám sebe pochopit.

Pak jsem věděla, že mluvit nesmím, 40 let jsem vlastně mlčela, což bylo docela těžké, ale já jsem věděla, že nemůžu mluvit z lásky k lidem, protože oni by mě nepochopili a třeba by se báli. Takže zase ten náběh té lásky tam byl. Nicméně čas pokračoval. Já jsem pak zjišťovala, že vždycky těsně před nějakou velkou změnou jsem o té změně věděla, já jsem ji zahlédla. V takových zvláštních chvílích klidu, protože já jsem vždycky byla spokojená. Já jsem jako člověk nebyla moc nadaná na spoustu věcí, ale já jsem věděla, že jsem taková, jaká jsem. Kdybych já toužila po tom oslnit něčím... Ne, já jsem jenom věděla, že jsem přišla z velké lásky kvůli lidem a tečka. To mi stačilo. A že až budu smět něco udělat, že k tomu budu přivedená a budu to vědět.

A potom jsem začala stav, kdy o Vánocích v roce 1980, na první vánoční den jsem zjistila, že jsem někdo skutečně úplně jiný. Toto jsem vnímala v noci, protože jsem seděla v obýváku a najednou přišlo moje božství, skutečně mé božství se vcuclo do mého těla, já jsem si prohlížela ruce – co to je? Pak jsem koukala na strop – kde to jsem? A najednou při pohledu směrem na to tělo jsem viděla odečetlý program osudu a viděla jsem, že v břiše mám dítě, že se musím vdát, že si prožiju hodně těžkých 10 let života. Ale že to musím zvládnout, abych o sobě věděla věci, které dneska nevím, jak je vyřešit. A ať jsem dobře pozorná, protože toho jednou využiju. To byl úkol.

A teď ono se to skutečně událo, já jsem byla 2 dny těhotná, což jsem o tom samozřejmě nevěděla. To proběhlo, proběhla svatba a probíhal ten osud v těch deseti letech. Naštěstí tam vidíte vždycky jenom úsek zvláštní, během těch deseti let jsem viděla dalších deset let tak jak přicházely. Ono se to odehrávalo stejně. Takže to božství mě vyučovalo, abych jenom si rekognoskovala ten terén v té hmotě, abych věděla, jak to jde. Ale hlavně já jsem byla tak láskyplná, tak tolerantní, byť jsem někdy byla přísná. Byly věci, kdy jsem skutečně věděla, že teď tomu člověku to musím říct hodně ostře, protože já jsem věděla, že on sám sobě ubližuje a že třeba když s ním takto zatřepu jak se štěnětem, tak se třeba vzpamatuje a pochopí to. Lidi to většinou pochopili, protože věděli, že to s nimi myslím dobře. Ono to fakt funguje, protože já vůči nim ten niterný odpor jsem neměla. Člověk vždycky v tom svém nitru pochopí, že vy to s ním myslíte dobře. Tak to zabíralo.

A když člověk pochopí a vzdá se čehokoliv, tak to naopak dostane. Lidi se většinou chovají jak buldozer. To je moje, oni tu hmotu, kterou vidí, si vlastně přitahují, ale tím si obrovsky ubližují. Já vždycky toho, čeho jsem se vzdala, najednou bum – a měla jsem to. A to se děly obrovské zázraky a já jsem věděla, že se dějí proto, abych to těm lidem

mohla vysvětlovat, mohla vyprávět a mohla jim ukázat pravý stav, tzv. pravdu, jak tomu říkám. Ano, protože jsme se blížili planetou ke konci března 2013, naše planeta automaticky sama proletěla do vibrací dvojnásobných do 5D, to znamená, že se změnily vlastnosti našich těl a když se změní vlastnosti hmoty, tak je urychlená obrovsky karma. Teď to přichází jak bumerang. Okamžitě. Dřív jste čekali na vybití karmy desítky let a někdy do dalších životů, dneska je to hned. Ale i nemoci přicházejí dnes, ty zkoušky přicházejí obrovsky.

Takže někdy jsem se chovala jako takový sadomasochista. Když jsem byla úplně ten poslední a tu největší zátěž jsem si na sebe dala, ale bum – najednou všechno dopadlo úplně jinak. Úplně jsem z toho vyšla vždycky jako vítěz. Což bylo neuvěřitelné, takže tyto věci mě ten Bůh nechal prožít, abych pak získala zkušenosti. Protože kdybych já to neuměla, tak nemůžu učit druhé lidi. To nejde. To je to samé, jako kdybych učila někde matematiku a někdy nějaký žáček, který by byl v té matematice geniální, by mi dal otázku a já bych nevěděla, jak mu odpovědět. To nejde. Ta praxe je strašně důležitá, teprve potom může člověk „učitelovat“, protože ten egoismus, když si Iva úplně umírnila na téměř nulu, přes vás mluví božství. Tam cokoli položíte za otázku, hned je odpověď. Přesně tak, jak pan doktor Tomáš a Míla vykládali. A učím to i vás.

Já jsem dostala před 14 dny nádherný dopis od nějaké paní z Prahy (to je ta s kocourem Jardou) a ona říkala: „Ivanko, já jsem vaše přednášky poslouchala před dvěma lety, pak jsem to na čas odložila, daly mě hodně. Teď jsem se k nim vrátila, ale teprve teď mi došlo, co jste nás měla naučit, protože já jsem se vzdala všech odporů, mně je tak dobře, já jsem tak šťastná. Ten život se mi sám odvíjí, já dostávám v pravou chvíli to, co potřebuju, ale hlavně – já už se skutečně nemusím ptát ani vás. Já vám jenom děkuju, protože cokoli mě zajímá, mně do té hlavy okamžitě spadne. To je ono.

Tady se vlastně zbavíte izolace neboli duality. Stáváte se jednodušší částí celku. Ta ví všechno. Abych vám vysvětlila stav těch odporů zrovna tady, když někdo zemře, že druhý pláče. Vy jste jako buňka v tomto těle, ale při zrození těla, kdy vajíčko oplodní spermie, v okamžiku toho spojení, už tam je celá budoucí bytost. Se všemi buňkami, které se narodí a umírají, to je program jednodušší. To je vědomí toho božství, což pro nás symbolizuje vesmír. Těch vesmírů je hodně. My jsme taky malý vesmírek. Pro nás je samozřejmě obrovský. Vy tady máte rodiče, to jsou buňky, které jsou tady dřív, jsou tu vaše děti, praděti, prapraděti... Jsou tu i jakoby pro vás cizí lidé, ale jsou také součástí té jedné bytosti, když se budeme koukat na to lidské tělo jako na vesmír. A stav odporu je, že když ta buňka prožije ztrátu, někde se třeba odře ta ruka vedle někoho bližního, tak vy pláčete, ale pozor – i ten proces je nastavený v osudu vesmíru. Vy vlastně nerespektujete původní přání Boha, aby probíhal tento celý proces těch stavů toho vývoje a konečného zániku, což vlastně vznik je velký třesk a pak je zase smrštění, ale ta doba probíhá u vesmíru asi 4,5 miliardy let. To máme ještě čas. Přelom třetí a páté dimenze, to jsme teprve na začátku, těch dimenzí je velmi mnoho. Uvádí se 144, ale to také nemusí být pravda, protože každá dimenze to vidí jinak. My se vlastně učíme lásce a lidé nechápou co je láska. Je to vlastně souhlas. To je zvláštní, že jo. Je to jednoduchý souhlas. Kývnutí, protože stav duality je, že ten egoistický svět odpírá, tam se bojuje,

tam se uzavírají ty buňky, nejsou schopné souhlasit, že jsou spojené. To je stav egoistického světa.

G: Mám otázku: Co pro tebe znamená slovo „láska“? To znamená souhlas?

I: Ano. Já jsem to zažila i kdysi dávno, když v noci ke mně přišel svatý Petr a svatý Pavel. Vykládali mi určité věci. Oni byli tak vzdálení... Vemte si, to je relativně brzo po jejich odchodu odsud, ale on ten postup v těch vyšších dimenzích u nich je obrovský, navíc ty duše se uvolí předat informace v určitou dobu. A oni tak zdálky mi říkali: „Vítám tě, sestro v Kristu...“ Vidíte, obrovský množství světelných let a oni stáli vedle vás ...

Svět 3D se rozděluje na ten souboj těch buněk používáním negativních emocí. To je odpor, to je nesouhlas. V 5. dimenzi zůstávají pozitivní emoce, to jsou souhlasné emoce a v těch vyšších dimenzích i ty padají. Tam je jenom vědomí, že je celek a že existuje. A jsou obrovsky vysoké dimenzní stavy, kterým my vůbec nemůžeme rozumět a je zbytečné, abyste o nich mluvili, protože byste se třeba i mohli bát. Ale vy k nim dospějete. Tak jako by se prvňáček bál, co bude v šesté třídě nebo v sedmé. Když se dozví, že tam jsou rovnice o x neznámých, tak celou dobu byste se báli, což by vás blokovalo. To je nesmyslné. Vy se k nim dostanete krok za krokem, tak jak se budete vyvíjet v jednotlivých oblastech vesmíru. To si počkejte.

G: To my jsme samozřejmě ještě mnozí prvňáčci, není to všechno úplně snadné, tak já bych, Ivanko, když dovolíš, nechala všechny ty myšlenky doplynout... Máš nějakou píseň obzvláště oblíbenou?

I: Vau.. Já jsem říkala, že si nepamatuju...

G: Takže pro tebe je každá oblíbená, která nemá slova.

I: Ano, ano. Já jsem zpívala hodně dětem, když byly malinký. Já jsem si zpívala sama a pak jsem měla takový zvláštní systém, kdy – já jsem tomu říkala Vlasta Burian zpívá. Pamatujete se, v jednom filmu dělal takový ten horký brambor v hubě a dělá, že umí anglicky. A protože já nejsem nastavená na jazyky, tak já jsem toto dělávala, když jsem si zpívala takovou tou angličtinou českou a obrovsky mě to blažilo, protože tam ta hlava nepotřebovala přemýšlet o textu nějakém, který by tam byl. Tam jenom jsem vydávala ty zvuky, které mě obrovsky naplňovaly štěstím, že zpívám. A pamatuji si, když poprvé k nám přišel můj francouzský zeť, já jsem byla v laborce a oni byli někde venku a on slyšel asi ten zpěv. Lucinka vysvětlovala a říkala: „Máma poslouchá rádio.“ Říkám: „To je máma.“

G: Patriku, já jsem chtěla od Ivanky pro tebe návod, že by ses chytil. Co bys zazpíval, aby tady Ivanka mohla s tebou, to jsem zvědavá...

I: Mně se strašně líbilo, když jste zpívali tu píseň od U2. To bylo nádherné, božské. My děkujeme.

G: Patriku, tak U2 nás oblažili a čím nás oblažíš ty?

P: Teď to bude spíš takové o vibracích...

Patrik zpívá...

I: Já tě dám do Centra, abychom si zazpívali všichni. To bychom možná i křepčili, to by se mi líbilo...

G: Ivanko, já bych přistoupila k dotazům.

„Dobrá večer paní Ivanko, díky vám se pomalu smírůji se svým osudem, abych si nedeformovala tělo. Je vůbec něco, co můžu v tomto životě prožít, aniž bych to měla předem naplánované? Děkuji, že vás mám ve svém osudu. Pavlína.“

I: Děkuji. Té vůle člověka je velmi málo, skutečně velmi málo. Já jsem se s tím setkala, bylo mi to ukazováno velice často, protože já bych nebyla schopná podávat vám lidem nějaké informace, o kterých bych stoprocentně nebyla přesvědčená. Toto božství, které navštěvovalo mě a mého nynějšího muže, nám to ukazovalo. Ony i platby jsou samozřejmě nastavené přesně na čas a i to, co slyšíte ve svém životě, rozpoutává ty platby. Pamatuji se, jak jednou jsme seděli doma a božství s námi komunikovalo. Načež já jsem šla do kuchyně udělat čaj a teď jsem měla ucho – takovou plachtu... Když přijde někdo z andělských sfér, jakákoliv energie, oni nechtějí, aby se oddělovali, takže božství, když přijde, máme o tom takto mluvit. Mému muži vysvětlovali: „Budeš zdravý, ta hmota bude dlouho použitelná, ale za nějaký čas, asi tři, čtyři měsíce, ti bude obrovsky pálet žáha. Neřeš to. To je zbytečné. Za ty tři, čtyři měsíce to odezní a už se s tím nikdy nesetkáš.“ Já jsem si to zapamatovala.

Uplynulo asi čtyři, pět let. Můj muž přijel a říká: „Ty hele, mě už asi tak měsíc tak pálí žáha a ať dělám co dělám, už jsem vyzkoušel...“

Říkám: „Ty jsi na to zapomněl.“

A on: „No jo, to je pravda.“

Tak si vzpomněl. Před tím ať udělal cokoli, nemělo to stejné účinky, a pak to odeznělo.

Vy jste si zvolili zmírnit odpory, to znamená v tom osudu té hmoty. Planeta má osud nastavený a hotový. Děj je neuvěřitelně nastavený se všemi prožitky. Vy si jenom vyberete osud těla se svým jménem, který vám vyhovuje a je celý hotový. Jsou tam velice malé drobnosti, které se dají jakoby vlastní vůlí člověka ovlivnit. Ale jsou tak nepatrné, třeba výběr svetrů na odpoledne na vycházku nebo kolik si dáte knedlíků. To jsou opravdu ty drobnosti, které jsou zanedbatelné, ale jinak to není ani možné. Vy tu totiž nejste sami, vy se vyvíjíte ve společenství buněk. Kdyby někdo sebou škubnul... Proto vůle člověka je obrovsky závadná, tomu se říká egoismus. Já jsem to vyprávěla mnohokrát, dejme tomu o tom chlapci z Ústí, který si chtěl uspíšit svůj vývoj a stahy pánevního dna si vyhnal hadí sílu vzhůru. Hadí síla vyjede v pravou chvíli jen tehdy správně, když všechny otvory čakr máte v přesné velikosti, jaké máte mít. To znamená, že tam neděláte odpory. Pak je to obrovská blaženost. Ale jakmile ona se tam nevejde, čakra je hodně sevřená nebo hodně otevřená, což je taky na závadu, ona může šikmo vyjet tělem ven, a tak vám může to tělo zdemolovat, když ji nenecháte v klidu v té pánevní oblasti. Pak ti lidé mají obrovské problémy. A tento chlapec ty problémy měl takové, že on od té první čakry necítil nic. Ani chuť, všechno bylo bláto. Chodil samozřejmě po nemocnicích a tam byla jedna holčička, která jezdila na přednášky, tak mu dala telefon. On mně zavolal a říká: „Dobře, tak přijďte.“

On si myslel, že jsem léčitel – pozor, to bych dělala bílou magii – ne, ne. Vy jste uspíšil vlastní vůlí to, co máte v DNA nastavené a jestli to je za dva, za tři roky, tak teď ty dva, tři roky se musíte doučit nedělat odpory na jednotlivých systémech. Takže vy se učte, já jsem mu řekla, aby poslouchal základní přednášky, aby mu došlo, kde se to objevuje. A to, když ten člověk pochopí, tak on nepředěže vlastní vůli člověka. On se jmenoval třeba Jiří – ten Jiří nikdy nemůže předejhnat vývoj, protože na jeho vývoji závisí druzí lidé, takže to tělo pak stagnuje, než se naučí, co má.

Kdybyste viděli jako jsem vídávala já v DNA, zjistíte, že každý rok je tam zaznamenaný přesně v míře, co máte udělat a co ne. A jestli se posunete den, dva dopředu, to možná eventuálně jde, což je taková tisícina milimetríku. To pak je zanedbatelné. Má to svůj dopad na vás, protože kolem vás je spousta lidí. Je tam rodina, přátelé i „nepřátelé“, lidi v práci i lidi na ulici, o kterých si myslíte, že jsou vám lhostejní, ale pro někoho jste třeba důležití. Třeba kdybys šla někde po ulici, lidi nebudeš znát, ale budeš pro ně důležitá, ty seš tak krásný zjev, že spousta lidí se bude těšit na to, až tě ráno potká. Ani o tom nemusíš vědět. To jsou různé varianty.

G: Teď budu vstávat s úplně jinou zodpovědností... Můj syn se za mě vždycky ráno stydí, že se nepřevlíkám z pyžama, vodím ho do školy v pyžamu a přes to hážu kabát.

I: Tak mu řekni: Víš co, já si přestanu dávat kabát přes pyžamo teprve tehdy, až si na to zvykneš. To je pokora. Pak tě to neirituje.

Já jsem to zjišťovala na mých dětech, to bylo krásné, co se odehrávalo. Ty děti se obrovsky učily. Jedna provokovala druhou a ta se vztekala, zlobila se. Já jí říkám: „Ty toho docílíš teprve tehdy, až ti to bude jedno. Pak to zmizí, ta Lucinka ztratí náboj. Jí se to líbí, že se bráníš.“ Tenkrát byla malinká holčička, bylo jí šest. A najednou uběhlo pět let. Já přijdu domů s taškama, položím je v kuchyni. Najednou se otevřely dveře do pokojíku a ta Petruška vyběhla z toho pokoje a volá: „Mami, já už to umím!“ Teď já nevěděla co – matiku nebo biologii. „Ne, pamatuješ, jak jsi tenkrát...“ To dítě pět let usilovně se snažilo, než to dokázala. A Lucka fakt to nedělá, neříká to. Jak jí to došlo.

Ale ono je to někdy obtížné, protože ten program v DNA máte nastavený i v bodě časovém, kdy to přestanete dělat. A cítíte obrovskou úlevu. Ty jo, ještě před měsícem mě to rozčilovalo a najednou nic. To je taková svoboda, kdy ten člověk se najednou nadechne... To je úžasný pocit. Teď si představte, když už vás nic nerozčiluje, nic vám nevadí, všechno respektujete, to je strašně krásný stav.

Stav egoismu znamená, že jako Iva chci něco jinak, než je. A stav přijetí pokory, že tak, jak to je, vím, že to tak je a já to respektuju. Já můžu něco opravit tělem, ale ne nitrem. Nitro musí být v klidu.

G: Dobře, ale děti někdy zlobí, jsou neposlušné, neuklidí, provokují. rozčilují tě. Ty jsi stále v klidu a říkáš si: Je to tak, jak to má být?

I: Já jsem ve stavu nitra v klidu, ale já jim zahraji třeba hysterickou babičku. Ale pozor, jenom ze srandy. Ale já jim musím ukázat, že takhle teda ne. Že jsou určité věci, které je pak v životě doženou. Takže já jim to vysvětlím. Ony to ty děti chápou. Podívej se, ty jsi ode mě chtěl něco, co já jsem ti splnila a teď od tebe něco potřebuju, ale ty to

nerespektuješ. Takže uklid' si a teprve potom půjdeme, kam jsme si slíbili, protože dřív na to není čas. Nemůžeme to tady opustit. Samozřejmě jsou i jiné otázky, můžete někdy přimhouřit oko, ale v rámci toho, abyste to dítě vychovali, víte, že je to jednou dožene. Třeba když vychovám svoje dítě jako bordeláře tak vím, že jednou bude trpět, protože může dostat partnera, kterému to bude vadit.

G: Mně v životě nedošlo, že jsem ji k tomu vychovala. Já se celý život snažila, aby nebyla bordelář...

I: Snažila... To dítě na to musí přijít samo. A je pravda, že my ty děti taky máme nastavené v osudu jako kousek hmoty. Když na něčem striktně trváme... Já jsem to taky neměla s holkama jednoduché v tom úklidu. Já si pamatuji, ony měly takový rovný stůl podél stěny, tam bylo okno. „Tak a dneska si uklidíte, holky.“ Bordel jak v tanku. Ony si uklidily a ráno vyběhly ven a najednou slyším BUM. Říkám si: ony už tam nejsou, co se děje v tom pokojíku? Tak otevřu dveře... Ráno se holky oblíkaly. Oblíkla se – nevyhovuje. Hodila oblečení přes židli, druhý den zase. Tam byl takový balík a ta židle spadla v okamžiku, kdy ony bouchly těma dveřma a vyběhly ven. A znovu tam byl bordel, hora oblečení.

Ale já jsem se na ně nitrem nezlobila. Já jsem jenom trvala na tom, aby uklidily. Ale ne fanaticky, to nemá smysl, to potom ty děti berou jako buzeraci. Věřte mi, že všichni, kdo máte děti a máte určitý styl, ty děti si na to zvyknou, i když to v tu dobu dětství nedělají. Ony to potom dělají automaticky po vás. Já vidím dnes domácnost mých dětí. Když byly malé, byli bordeláři taky, ale dneska mají doma pořádek. To je zkrátka v těch genech.

Ale záleží taky na počtu členů té rodiny, jak se kdo chová, tam je hodně podmínek. Já jsem byla vždycky zastáncem zlaté střední cesty. Moje maminka je extrémně čistotný tvor, ale tak extrémně, až mě to odpudilo od toho fanatismu, co ona měla. Když jsem jako malá holčička nastoupila do první třídy, tak já jsem měla v pokojíčku takový stůl, na něm bylo černé sklo. Já jsem psala úkol, maminka přišla, odstranila mi všechno na stranu, nastříkala to ironem, vyblejskala, pak mi tam přisunula znovu ten sešit a já zase dělala ty obtisky. A to udělala dvakrát během psaní úkolu. To už je hraniční. Tam bylo neuklizeno už když byla knížka takto našikmo. Ona musela být rovně. A to jsem si říkala (bez odporu): „To je dobře, že to vidím, já to takhle dělat nebudu.“ Já si myslím, že mám uklizené, ale tomu bytu nesloužím. Já žiju.

Byl u mě můj bratranec se ženou, bavili jsme se o tom s babičkou. Fanouš říká mojí mamince: „Prosím tě, jak to, že jsi to porodila.“ A ona: „No já nevím, kde se to vzalo. Nikdo z rodiny to neměl.“ Jako to postižení, co mám :-). Ale dneska už se tomu maminka směje.

Ona totiž moje maminka měla obrovsky moc práce. Moje babička byla ochrnutá 20 let, takže ona se o ni starala, měla dvě domácnosti. Ona nemohla chodit se mnou a s tatínkem na výlety, na brusle a na hory... Ale zase – já jsem maminku v životě neodsoudila. Já jsem věděla, že ona je pracovitá, že se o babičku stará a že to dělá dobře. Jenom mi ta maminka chyběla. Takže já, když jsem potom měla děti, já jsem klidně po obědě strčila nádobí do dřezu a šli jsme ven. To nádobí se samo neumylo, to čekalo na

mě, ale já jsem ho umyla, až ty děti šly spát. Takže já jsem využila všeho. Tam nebyl odpor u nikoho, k žádnému chování. A ani jsem si to nevyčítala a vydržela jsem i to, že moje maminka tak znechuceně šla okolo a říkala: „Fuj, to okno je tak špinavé, že se nestydíš.“ Říkám: „Mami, ale já si ho umyju, až přijde ten správný čas. Takže to zase trénovalo tu maminku. Ona se za to styděla, my žijeme v jednom baráku. Nahoře se okna myla jednou za týden a dole dvakrát do roka. Ale zvyknout si musela. Nebyla jiná cesta. Když si ten rodič udělá odpor, jaký chce nebo fanatismus, tak on to dítě naučí opaku, protože to dítě se poučuje. Když by se zablokovalo odsudkem, pak si to ušije ten člověk sám na sebe. A horko těžko bych jí tenkrát vysvětlila: vždyť jsi mne to naučila ty. Takže zlatá střední cesta. Pochválit ji za ten úklid, který ty nepovažuješ za úklid, to je rozumné, je to výchovné, protože to dítě se pak necítí být hnuté a je pochválené i za půlku. Takže příště možná i přidá.

G: Těžko přemýšlím, za co bych měla chválit. Třeba: chválím tě, že jsi přišla domů.

I: Jo, to je úspěch.

G: Ivanko, čas letí, já mám hodně dotazů. Tak teď v rychlosti. Dá se mluvit se zvířaty?

I: Človče, asi jo. Já jsem zažila sama zvláštní příběh, kdy jsem byla sama šokovaná. Ale to nebylo že bych chtěla vůlí Ivy. Já jsem jednou seděla v malém městečku v Krušných horách v jedné domácnosti. Bylo tam hodně lidí. Vedle mě seděla stará žena, byl tam můj muž, švagr, švagrová, tchyně... Tenkrát tam měli tři kočky. Ty dvě byly zalezlé ve vedlejší místnosti a třetí seděla přes celou místnost. A já nevím proč, možná jsem to nebyla ani já. Někdo z hůry přišel, abych si vyzkoušela, co to znamená. Ta kočka se protahovala, drbala se za uchem, já na ni koukám a v okamžiku, kdy na mě koukla, tak najednou mně proběhlo hlavou: „Pojď ke mně.“ Ona se zvedla, obešla tu místnost a stulila se mně na klíně. Teď já na ni koukám a v tu ránu švagr mého muže říká: „Ty sis ji zavolala, já jsem tě viděl.“ Úplně se mi třásl srdce. Takže ano, dá se mluvit. Ale jak se vyvíjíme my jako hmota lidí, to se nedá zastavit ten vývoj, tak i ty zvířata se teď chovají jinak. Ony totiž odečítají odpory ve vašich aurických tělech, a tak se ke každému člověku chovají jinak i podle zásluh.

Já jsem sama zažila neuvěřitelnou věc, kdy moje Petruška miluje od dětství koně. My jsme ji posadili ve třech letech na koně bez sedla a ona jezdila jak Indián. Ta to měla v krvi. Kdyby mě jste viděli na koni, to byste se nařehtali. Ona tenkrát rozuměla těmto zvířatům. V Bukovicích, kam jsem ji vozila, měli jednu kobylu, o které ona věděla, co dělá. Ta byla vyloženě nebezpečná, protože kdokoliv se k ní natočil ramenem, tak mu ukousla kus ramene. Ale s gustem.

My jsme jednou přijeli z druhé strany výběhu a já jsem nevěděla, že ta kobyla je taková. Tam bylo asi třicet kobyly a jedna měla hříbě Dukáta, kterého jsme později jako koupili. A ona šla za tím Dukátem a já jsem stála a koukala na tu přírodu, kvetlo všechno a najednou ta Peťa z dálky viděla, jak ta kobyla, co žrala ta ramena ke mně přišla. A ona utíkala přes celou tu pláň a já jsem koukala a najednou jsem uviděla koně, tak jsem ho podržela na té hubě a on se otřel o mě a pak klesl hlavou a začal žrát. Já vidím, jak ta Peťa běží a teď zabrzdila a zpocená... Říkám: „Proč tak běžíš, kam pospícháš?“ A ona: „Ty si ani nedovedeš představit, jak jsem se celou dobu bála, já jsem se bála i křičet,

protože ta kobyla je strašně nebezpečná a ona ti nic neudělala.“ Já říkám: „Ne, ona tady žere.“

Zkrátka vy máte své úrazy, všechno, co se tam odehrává, dané. To, že někoho pokouše pes, to není vina toho zvířete. Ten pes je využitý jako nástroj, protože všechno je energie k tomu, aby se vybila karma odporů, která byla zaznamenaná. To jsou věci, které člověk musí pochopit.

G: Děkuju. Další dotaz je slovensky: „Dobrý deň. Na nových prednáškach sa rozoberali príčiny na jednotlivých orgánoch a končatinách vo vzťahu k čakrám. Ich príčiny a postupy nápravy. Viem, že je to obsiahnuté v mnohých prednáškach, ťažko sa to ale vyhľadáva. Neuvažujete o nejakej ucelenej práci, v ktorej by to bolo prehľadné? Stačí súbor napísaný v počítači vo Worde, keď nie v pdf, ktorý by sa dal preposlať e-mailom.“

I: Já jsem říkala, že jsem nikdy nic neudělala vůlí. Prosím vás, toto už je někde napsané, to si udělali lidi sami výpisky. Někde bych to měla mít, oni mi to i posílali...

G: A máte to ve wordu nebo v pdf?

I: Co to je? To je domluva, co? Náhodou vím, co je pdf, ale neuměla bych to charakterizovat. Myslím, že to mám v pdf.

Já jsem byla připravená psát knihu, jenže asi to tak nemělo být. Ono se stalo to, že moje maminka si zlomila páteř, takže jsem se tomu nemohla věnovat, takže to je ještě přichystané. Já tomu nechávám volný průběh, ať se to teda děje. Je pravda, že si někdy schovávám teď na stranu tři krásné dopisy, kde je pochopení toho přijetí vlastně přes tu pokoru a toho, co se potom uděje, protože tam by se jenom mohlo změnit jméno, aby to bylo anonymní a přes ty příběhy víc člověk pochopí, než kdyby se mluvilo obecně.

G: Tady je krásný dotaz. „Ivanko, můžeš nám prosím poradit, jak poznám, kdy ke mně promlouvá Bůh a kdy si něco přeje mé tělo a jméno, tedy mé já. Na jednu stranu mě láká přestěhovat se do jiného města, na druhou stranu si říkám: buď pokorná tam, kde jsi. Není náhoda, co dělám. Posílá mě do toho jiného města Bůh nebo mě tam vede mé ego?“

I: Já už jsem to říkala, že když nejste spokojeni s tím, co máte, tak prožíváte egoismus. Chcete to nějak jinak. A tady je vlastně obojí nastavené tak zvláštním způsobem. Když já budu spokojená, že jsem tady ve městě, ale třeba by tam hlodalo: co kdybych v tom druhém městě byla spokojenější... Výčitka tedy, že se neumím rozhodnout, to už vlastně sobě nedůvěřujete. Ta demolice hmoty tady probíhá velice zvláštním způsobem. To je pak obtížné. Pamatujte si, že váš osud je nastavený přesně tak, jak je. Takže buď ho budu respektovat a přijmu bez pochybností, že jsem měla být někde jinde a pak se to samo vyřeší neuvěřitelnou jednoduchou záležitostí. Kdy vám někdo zavolá, abyste tam měli práci... To jsou různé věci, které jsou až zázračné a pak se dějí neuvěřitelné věci.

Tak třeba mé dceři, která v sedmnácti letech byla těsně před porodem v Paříži, volal můj táta, v tu dobu sedm let mrtvý.

G: V sedmnácti letech byla před porodem...

I: Obě dvě, pozor, obě dvě.

A tady se nám vypnula kamera. Ze záhadných důvodů se vybily nabité baterky...
Goscha TV